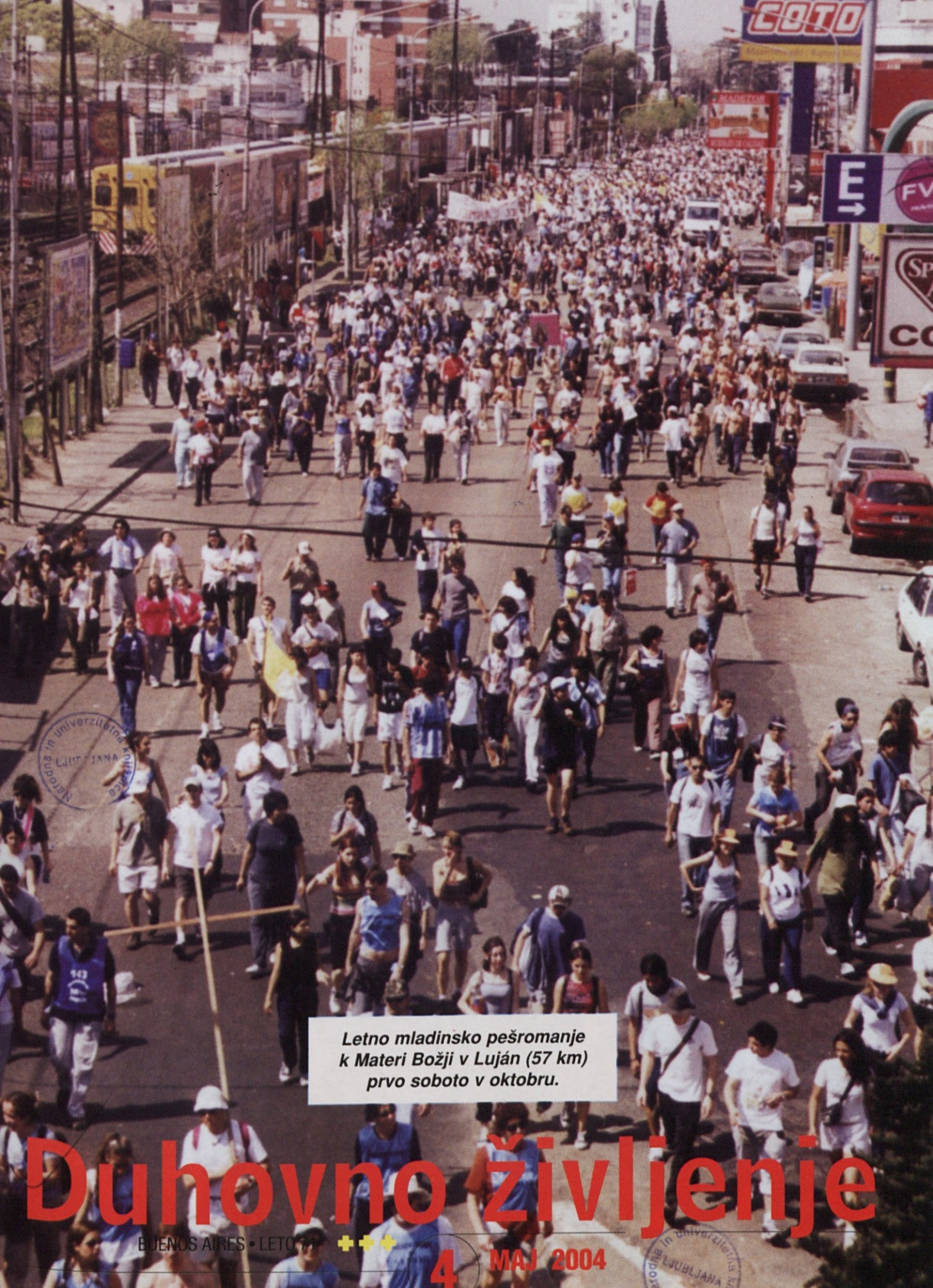

*Letno mladinsko pešromanje
k Materi Božji v Luján (57 km)
prvo soboto v oktobru.*

Duhovno življenje

Buenos Aires • LETO 77

4

MAJ 2004

Od zgoraj in od leve:

1. Pred začetkom procesije na cvetno nedeljo v Slomškovem domu.

Foto: Marjan Šušteršič

- 2., 3., 4., 5., 6. S prireditve na veliko nedeljo dopoldne v Našem domu v San Justu.

Foto: Marko Vombergar

SMO ROMARJI na poti v nebeški Jeruzalem

JURE RODE

Vsi potujemo vsak po svoji življenjski poti, od rojstva do smrti, nezadržno. Moremo se začasno ustavljati na vmesnih postajah, dokler ne priromamo do zadnje postaje v Očetovi hiši. Po poklicu smo romarji. Romamo skozi čas v večnost.

PO KATERIH IN KAKŠNIH POTEH ROMAMO?

Varno smo poskušali prve korake v življenje z roko v roki in ob pogledu naših staršev. V družini in skupaj z družino smo prehodili prva leta — do šole.

Naslednje postaje: osnovna šola, od razreda do razreda, iz leta v leto, do konca. Potem morda še druge stopnje šolanja ali dopolnjevalna izobrazba. Koliko postaj je bilo? Koliko doseženih ciljev? Koliko neizpoljenih šolskih želja?

V mladosti ali po končanih študijih si je vsak izbral ali mu je življenje določilo poklic, obrt ali zaposlitev, ki si jo morda ni niti sam po svoji volji izbral kot redno dnevno opravilo. Na primer, po prihodu v Argentino so se morali mnogi odpovedati svojemu poklicu in sprejemati službe, ki so jim pomagale do preživljanja sebe in družine. Sledile so si službe po tovarnah, pisarnah, podjetjih..., postaja za postajo, večletno romanje in iskanje čimbolj zadovoljive zaposlitve.

ROMAMO V MOČI NAŠE VERE

Nekateri smo priromali v Argentino (ali naši starši ali že stari starši) zaradi fašizma, drugi zaradi svetovne gospodarske krize v tridesetih letih prejšnjega stoletja, tretji zaradi protiverskega komunizma, ki je zavladal v Sloveniji po končani drugi svetovni vojni, se obdržal na oblasti do slovenske neodvisnosti in hoče še danes oblikovati življenje naroda.

Vsa ta leta smo skušali in hoteli hoditi skozi življenje po

poti naše vere. Veliko je bilo in je dobrega in zdravega: spolnjevanje nedeljske dolžnosti, pogostno prejemanje zakramentov spovedi in obhajila, krščansko uvajanje otrok in mladih po zakramentih krsta, prvega obhajila in birme, krščansko oblikovanje zakonskega in družinskega življenja v moči zakramenta zakona, priprava na večnost naših bolnikov in onemoglih s podeljevanjem in prejemanjem zakramenta bolniškega maziljenja. Poleg zakramentalnega življenja: ljubezen do apostolata (bodisi organizirano v Katoliški akciji ali osebno), verouk v slovenskih osnovnih šolah in na srednješolskem tečaju, čut za dobrodelnost, krščanski smisel in nadnaravno vrednotenje trpljenja naših bolnikov in ostarelih, prizadevanje za versko oblikovanje mladih in starejših in druge dejavnosti, ki imajo namen, da dajejo Bogu prvo mesto v našem življenju.

Zavedamo se pa, da hodimo „skozi luči in sence“, da nismo svetniki, da iščemo vsak sebi primerno pot krščanske popolnosti, da je padalo versko znanje pri mladih in odraslih, da je potrebno več smisla in ljubezni do apostolskega sodelovanja s Cerkvijo, da nam „problem?“ časa prevrača lestvico vrednot, da nosimo zaklad vere v krhki človeški posodi, da...

ZATO RADI ROMAMO V LUJÁN

Iz ljubezni do Marije, da se ji zahvalimo, jo prosimo pomoči in iz veliko drugih razlogov radi romamo v Luján: osebno, v družini, po skupinah, na množičnem letnem romanju — pač kakor romamo skozi življenje...

Vsako romanje je znamenje vernosti romarjev. Na krajih, kjer častimo Marijo, častimo tudi njenega Sina: po Mariji k Jezusu. Kjer je Marija, tam Bog deli milosti. Kjer pa je Božja milost, tam je pristno versko in moralno življenje. Romarska svetišča so kraji posebnih milosti, so res kraj in čas Božjega obiskanja.

EVHARISTIJA — vrh krščanskega življenja

JANEZ PAVEL II.

Upanje na končno uresničenje božjega kraljestva in zavzetost za preoblikovanje sveta v luči evangelija izhajata iz eshatološkega daru Svetega Duha. Sveti Duh, ki je poroštvo naše dediščine v pričakovanju popolnega odrešenja, prebujata kopnenje po polnem in dokončnem življenju s Kristusom, obenem pa nam vliva moč za širjenje kvasa božjega kraljestva po vsem svetu. Pri tem gre za nekakšno vnaprejšnje uresničenje božjega kraljestva med ljudmi v moči Kristusovega vstajenja.

Vstali Kristus je navzoč pri svojem ljudstvu in v srcu človeške zgodovine. Po delovanju Svetega Duha tiste, ki se mu odpirajo v veri in ljubezni, postopno preoblikuje, da postanejo deležni njegovega življenja v slavi. Odslej živijo in delujejo v svetu s pogledom, uprtim v končni cilj, kot pravi sv. Pavel: „Če ste torej vstali s Kristusom, iščite to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na božji desnici“ (Kol 3.1). Verniki so torej poklicani biti v svetu priče Kristusovega vstajenja in obenem graditelji nove družbe.

Največje zakramentalno znamenje poslednjih stvar-

nosti, že uresničenih v Cerkvi, je evharistija. V njej Sveti Duh spremeni bistvo kruha in vina v Kristusovo telo in kri. Evharistija, vrhunec krščanskega življenja, ne oblikuje samo osebnega življenja vsakega kristjana, ampak tudi življenje cerkvenega občestva ter na nek način življenje vse družbe. Božje ljudstvo namreč prejema od evharistije tisto božjo moč, ki priganja, da globoko živi občestvo ljubezni, ki ga izraža in udejanja udeležba pri

Enkrat v letu se zberemo slovenski naseljenci v Argentini. V velikem številu pridemo osebno, nekateri po zastopnikih, v duhu pa so z nami na romanju naši bolniki, onemogli in vsi zadržani iz drugih razlogov. Srečamo se z rojaki, ki so prišli v Argentino med obema svtovnima vojnoma ali po vojni in s tistimi, ki so bili že tukaj rojeni.

Zakaj romamo? Da se Bogu in Mariji zahvalimo za prejete dobrate in se priporočamo.

Na romarskih krajih je Marija še posebej mogočna priprošnjica. II. vatikanski cerkveni zbor pravi v dogmatični konstituciji o Cerkvi: „Marijino materinstvo v redu milosti stalno traja... Vzeta namreč v nebesa te zveličavne naloge ni odložila, temveč nam z mnogotero priprošnjo še naprej pridobiva darove večnega zveličanja. V svoji materinski ljubezni se zavzema za brate svojega Sina, ki še potujejo in so v nevarnosti in stiskah, dokler ne bodo prišli v blaženo domovino. Zato blaženo Devico kličemo z naslovi priprošnjice, pomočnice, besédnice in srédnice.“

Tako tudi mi romamo v zaupanju, da Marija še ni nikogar zapustila, ki se je k njej zatekal.

**LUJÁN — POSTAJA NA ROMANJU
V NEBEŠKI JERUZALEM**

Vsako romanje nam kliče v spomin, da smo na zemlji popotniki in romarji, ki nimamo tukaj trajnega in dokončnega bivališča. Naj nam bo ta zavest opozorilo, da nas ne bi omamljal in odvrčal od prave poti ne življenjski materializem ne vse druge skušnjave.

Poleg zahvale, bomo na romanju prosili Boga — po Mariji — za pravo in polno srečo argentinskega naroda; za popolno svobodo Slovenije; za trdno, živo in stanovitno vero vsega slovenskega Božjega ljudstva v Argentini. Prosili bomo za nove duhovne poklice, za zdrave družine ter za trdno versko in moralno življenje.

Letošnje romanje ima dva posebna namena: 1) ob vstopu Slovenije v Evropsko zvezo bomo prosili, da bo Slovenija ostala zvesta svojim verskim in narodnim koreninam; 2) ob letošnjem evharističnem kongresu v Argentini (Corrientes, od 2. do 5. septembra), bomo prosili za čimprejšnji izhod iz splošne krize v moči duhovne hrane, Kristusa v evharistiji.

Tudi letošnje romanje — s postajo v Lujanu — bodi blagoslovljen začetek nove dobe v osebnem in skupnostnem življenju, obnova neomejenega zaupanja in poglobljene ljubezni do Boga in Marije, da srečno do-romamo do zadnje postaje — v nebeški Jeruzalem!

„BODITE PRIČEVALCI USMILJENJA“

P. TOMAŽ PODOBNIK DJ

Sveti oče Janez Pavel II. je ob svojem zadnjem obisku na Poljskem leta 2002, ki je potekal pod geslom „Bog je bogat v usmiljenju“, v soboto, 17. avgusta, v Krakovu izročil ves svet Božjemu usmiljenju. S tem nepričakovanim dejanjem je presenetil mnoge, podobno kakor leta 2000, na belo nedeljo, ob kanonizaciji sestre Favstine Kowalske: tedaj je namreč določil, naj se v vesoljni Cerkvi druga velikonočna nedelja - to je bela nedelja - odslej imenuje nedelja Božjega usmiljenja. Z obema dejanjema je papež pokazal, da sporočilo o Božjem usmiljenju po vsebini presega okvire sicer hvalevredne, a končno vendarle privatne duhovnosti neke svetnice ali nekega reda, in da ima prek papeške avtoritete aktualen pomen za oznanjevanje in delovanje vesoljne Cerkve v prihodnosti.

Dejanje izročitve sveta Božjemu usmiljenju je papež Janez Pavel II. izvršil ob posvetitvi veličastne cerkve Božjega usmiljenja, v znamenju oltarne podobe Usmiljenega Jezusa, in v neposredni bližini cerkve, kjer počivajo relikvije sv. Favstine. Kakor v duhovnem testamentu, ki zavezuje vso Cerkev, je ob sklepu svojega nagovora v preroškem duhu takole nagovoril nepregledno množico navzočih, prek televizije in radia pa tudi vesoljno Cerkev in ves svet: „Kako zelo potrebuje današnji svet Božjega usmiljenja! Z vseh celin, iz globine človeškega trpljenja, se zdi, se dviga krik k usmiljenju. /./ Zato hočem danes v tem svetišču slovesno izročiti svet Božjemu usmiljenju. To storim z gorečo željo, da bi sporočilo o usmiljeni Božji ljubezni ki je bilo tu oznanjeno po sveti Favstini, prišlo do vseh prebivalcev zemlje in bi vsa srca napolnilo z upanjem. To oznanilo naj se razširja iz tega kraja po vsej naši ljubljeni domovini in po vsem svetu. Naj se uresniči čudovita obljuba Gospoda Jezusa: da bo od tu izšla iskra, ki bo pripravila svet na Njegov poslednji prihod (prim Dnevnik, 1732). Treba je razplamteiti to iskro Božje milosti. Treba je posredovati svetu ta ogenj usmiljenja. V Božjem usmiljenju bo svet našel mir in človek srečo! Vam, dragi bratje in sestre, zaupam to nalogo, Cerkvi Krakova in Poljske, in vsem častilcem Božjega usmiljenja, ki bodo sem prihajali iz Poljske in iz vsega sveta. Bodite pričevalci usmiljenja!“

Sklepne besede papeževega nagovora, ki uvajajo dejanje izročitve, in seveda besede same izročitve, so pre-

edini Gospodovi gostiji. Iz tega sledi spodbuda, da vernik v duhu bratstva deli z drugimi tudi časne dobrine in jih naravnava v delo za božje kraljestvo. Tako je evharistija vir različnih del ljubezni in vzajemne pomoči, misijonarske dejavnosti in raznih oblik krščanskega pričevanja, po katerih svet laže prepoznava poklicanost Cerkve v skladnosti z božjim načrtom.

Ko svoj pogled upiramo k novim nebesom in novi zemlji, kjer bo prebivala pravičnost, krščansko upanje „ne sme oslabiti, marveč spodbuditi vnemo za delo na tej zemlji, kjer raste tisto telo novega človeštva, ki je do neke mere že predznamenje novega sveta“ (CS 39). Krščanska skupnost naj oznanjevanje upanja vnaša kot kvas vstajenja posebej v kulturno, družbeno, gospodarsko in politično delovanje vernih laikov. Res je, da je treba skrbno razločevati svetni napredek od razvoja božjega kraljestva: prav tako pa je res, da bo v božjem kraljestvu, dovršenem ob koncu časa, ostala ljubezen s svojimi sadovi.

Tako se tudi kristjanova duhovnost kaže v pravi luči: to ni duhovnost bega od sveta ali odklanjanja sveta, pa tudi ni omejena na preprosto dejavnost svetnega reda. Prežeta od Duha življenja, ki ga je razlil vstali Kristus, je to duhovnost spreminjanja sveta in upanja v prihod božjega kraljestva.

Ave Maria

tresljive, in njihovega pomena za naše življenje in za življenje Cerkve se še zdaleč ne zavedamo.

Končajmo z molitvijo, s katero je papež izročil ves svet Božjemu usmiljenju. Ta molitev naj postane tudi naša:

O Bog, usmiljeni Oče, ki si svojo ljubezen razodel po svojem Sinu Jezusu Kristusu in jo na nas razlil po Svetem Duhu Tolažniku, tebi danes izročamo uso-do sveta in vsakega človeka.

Skloni se k nam grešnikom, ozdravi nas v naših slabostih, premagaj vsakršno zlo. Daj vsem prebivalcem zemlje izkusiti tvoje usmiljenje, da bi pri tebi, troedini Bog, vedno našli izvir upanja.

Večni Oče, po prebriskem trpljenju in vstajenju tvojeja Sina se usmili nas in vsega sveta. Amen.

Iz Nedelje

„BOG JE BOGAT V USMILJENJU“

P. TOMAŽ PODOBNIK DJ

Besede v naslovu so bile geslo papeževega obiska na Poljskem avgusta 2002. Ker je papežev romanje na Poljsko zaradi njegovega težkega zdravstvenega stanja imelo pridih slovesa od njegove ljubljene domovine, smemo pomisliti, da je hotel s tem geslom nekako povzeti bistvo sporočila svoje papeške službe in ga posredovati ne le svojim rojakom, ampak vesoljni Cerkvi in vsemu svetu.

Že ob samem prihodu na krakovsko letališče je sveti oče dejal:

„Bratje in sestre. 'Bog je bogat v usmiljenju'. Glejte, to je moto mojega romanja. To je njegovo oznanilo. Vzeto je iz okrožnice o Božjem usmiljenju, toda tukaj v Krakovu, v Lagiewnikih, je bila ta resnica na poseben način razodeta. Od tod, zahvaljujoč ponižnemu služenju izredne pričevalke - svete sestre Favstine - odmeva sporočilo o usmiljeni Božji ljubezni. Vidite, zato je prvi korak mojega romanja in njegov prvi cilj obisk svetišča Božjega usmiljenja. Vesel sem, da bom mogel posvetiti to novo svetišče, ki naj postane sveto-vno središče češčenja Usmiljenega Jezusa.“

Iz teh papeževih besed je čutiti neko slovesno osebno ganjenost, vezano prav na ta kraj. Zato je ob koncu slovesnega obreda, preden je blagoslovil večtisočglavo množico v cerkvi, ob spominih na preteklost spontano izpovedal svoja občutja: „Ob koncu tega slovesnega bogoslužja želim povedati, da je mnogo mojih osebnih spominov vezanih na ta kraj. Sem sem prihajal

predvsem med nacistično okupacijo, ko sem bil zaposlen v bližnji tovarni Solway. Še danes se spominjam poti, ki pelje od Boreka Faleckega do Debnikow, poti, ki sem jo prehodil vse dni, ko sem hodil na delo v različnih izmenah, obut v lesene cikle. Takrat smo hodili v coklah. Kako bi si bilo mogoče predstavljati, da bo tisti mož v coklah nekoč posvetil baziliko Božjega usmiljenja v Lagiewnikih v Krakovu.“

Da je Bog prav njega izbral za to dejanje, je seveda dejanje Božje Previdnosti, saj iz drugih papeževih izjav izvemo, da je kot delavec v tovarni sode, pozneje pa kot duhovnik, krakovski nadškof in kardinal, mnogo ur preklečal pred oltarjem Usmiljenega Jezusa in ob relikvijah sestre Favstine. In kar je odločilno: Karel Wojtyła je kot krakovski nadškof ne samo začel sicer težavni proces razglasitve sestre Favstine Kowalske za sveto, ampak ga je kot papež na belo nedeljo 2000 nad vse veličastno tudi pripeljal do konca!

Kar zadeva omenjeno papežev željo, izraženo v njegovem pozdravnem nagovoru, naj namreč novoposvečena cerkev postane svetovno središče češčenja Usmiljenega Jezusa, moramo pri tem ugotoviti, da se s preroško učinkovitostjo le uresničuje. To potrjuje izjava mojega sobrata, jezuitskega patra Zdieslawa Wierczaka, ki z dvema sobratoma opravlja delo duhovnega voditelja in spovednika v Lagiewnikih. Takole mi je ves pretresen potožil: „Odkar je nova cerkev posvečena, nimam nobenega miru več. Če hočem zmoliti brevir, se moram dobesečno skriti. Odkar je papež posvetil novo cerkev, vsak konec tedna obiše grob svete Favstine in novo svetišče Božjega usmiljenja okrog petdeset tisoč ljudi, in število romarjev neprestano narašča. Ne vem, kako bom vzdržal.“

Iz Nedelje

HVALNICE Devic Marije

Sv. Bernard iz Clairvauxa

ČETRTRA HOMILIJA

Hvaliti Mater pomeni hvaliti Sina

Ni dvoma, da Sinu pripada vse, karkoli izrazimo Mariji v hvalo; in nasprotno, ko častimo Sina, se ne oddaljimo od Materine slave. Kajti če je po Salomonu moder sin čast za očeta, koliko bolj častno je, postati mati Modrosti same! Toda zakaj neki se sam trudim peti hvalnice njej, ki o njej preroki naznanjajo, angel izpričuje in evangelist pripoveduje, kako je hvalvredna? Ne hvalim je torej, ker si tega ne upam; samo pobožno ponavljam, kar je po ustih evangelista že izvršil Sveti Duh.

Sledijo namreč besede: *Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida*. To so besede, ki jih, Devici govori angel glede obljubljenega Sina; z njimi napoveduje, da mora ta Sin dobiti v last Davidovo kraljestvo. Da Gospod Jezus izvira iz Davidovega rodu, nihče ne dvomi; sprašujem pa se, kako mu je Bog dal prestol njegovega očeta Davida, ko pa Jezus ni kraljeval v Jeruzalemu, še več: ko so ga množice hotele postaviti za kralja, nikakor ni privolil, pa tudi pred Pilatom je izjavil: *Moje kraljestvo ni od tega sveta*. Ali je navsezadnje zanj, ki prestoluje nad kerubi in ki ga je prerok videl, da je *sedel visoko na vzvišenem prestolu*, kaj posebnega, če mu je obljubljeno, da bo sedel na prestolu svojega očeta Davida? Toda poznamo še neki drugi Jeruzalem, ki je od sedanjega veliko imenitnejši, veliko bogatejši. Sedanji, kjer je kraljeval David, je samo njegova podoba.

Gospod Bog mu bo torej dal prestol njegovega očeta Davida, ne podobno prestola, ampak resnični prestol, ne minljivega, ampak večnega, ne zemeljskega, ampak nebeškega, o katerem zato govorimo (kot je bilo že povedano) kot o Davidovem, ker je ta prestol, na katerem je David sedel v minljivosti časa, nosil podobo večnega prestola.

Večna Jakobova hiša. Duša, Kristusovo kraljestvo

In kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca. Če tudi tukaj razumemo Jakobovo hišo kot časno - kako bo v njej, ki ni večna, večno kraljeval? Poiskati je torej treba večno Jakobovo hišo, kjer lahko vekomaj kraljuje on, ki njegovemu kraljestvu ne bo konca. Ali ga ni prav ta Jakobova uporna hiša brezbožno zatajila in nespametno zavrgla pred Pilatom, ko je ta rekel: *Vašega kralja naj križam?* in je enoglasno zavpila v odgovor: *Nimamo kralja razen cesarja?* Vprašaj torej apostola in pokazal ti bo, kako se razlikuje Jud, ki je to v srcu, od Juda, ki je takšen na zunaj; obreza po duhu od tiste, ki se kaže v mesu; duhovni Izrael od Izraela po mesu in otroci Abrahamove vere od otrok po mesu. Samo tiste torej, ki se bodo izkazali za popolne v Jakobovi veri, prištej k

Jakobovi hiši, bolje rečeno: vedi, da bodo ti duhovna in večna Jakobova hiša, kjer bo Gospod Jezus kraljeval vekomaj.

Kdo izmed nas bi, v skladu s pomenom Jakobovega imena, zapodil hudiča iz svojega srca, se bojeval s svojimi strastmi in poželenji, da bi v njegovem umrljivem telesu ne kraljeval greh, ampak Jezus, v milosti zdaj in v slavi vekomaj? Blaženi so tisti, ki bo v njih Jezus kraljeval vekomaj, ker bodo tudi oni kraljevali z njim in temu kraljestvu ne bo konca. O, kako slavno je to kraljestvo, v katerem so se sestali kralji in so se skupaj napotili, da bi hvalili in slavili njega, ki je nad vsemi, *kralj nad kralji in Gospod nad gospodi*, in se bodo ob zrenju njegovega sijaja *pravični zasvetili kakor sonce v kraljestvu svojega Očeta!*

O, če bi se tudi mene, grešnika, Jezus spomnil iz ljubezni do svojega ljudstva, ko pride v svoje kraljestvo! O, če bi me hotel tistega dne, ko bo izročil kraljevanje Boga Očetu, obiskati s svojim odrešenjem, da bom videl srečo njegovih izvoljencev, da se bom veselil ob veselju njegovega ljudstva, da ga bom tudi jaz hvalil skupaj z njegovo dediščino. Pridi vendar, Gospod Jezus! Izruj pohujšanja iz svojega kraljestva, ki je moja duša, da boš v njej kraljeval ti, ki moraš! Prihaja namreč pohlep in si lasti prestol v meni, ošabnost gospodovalno steguje roke po meni, napuh hoče biti moj kralj; razuzdanost govori: jaz bom kraljevala, častihlepnost, obrekovanje, zavist in jeza se v meni prepirajo, komu izmed njih najbolj pripadam. Jaz pa se branim, kolikor morem; upiram se, kolikor podpore sem deležen; kličem k svojemu Gospodu Jezusu, zanj se branim, saj spoznavam, da njemu pripadam. Njega priznavam za svojega Boga, njega priznavam za svojega Gospoda in govorim: *Nimam kralja razen Gospoda Jezusa*. Pridi torej, Gospod! *S svojo močjo jih pretresi*

in kraljeval boš v meni, kajti *ti si moj Kralj, moj Bog, ti naklanjaš Jakobu zmage.*

Sveti Duh bo prišel nadte

Marija pa je rekla angelu: Kako se bo to zgodilo, ko ne spoznam moža? Najprej je modro molčala, ko je še v dvomu premišljevala, kaj naj pomeni ta pozdrav. V svoji ponižnosti namreč raje ni nič odvrnila, kakor da bi nepremišljeno govorila o nečem, česar ni poznala. Ko pa se je le zares opogumila in dobro premislila, medtem ko je angel govoril zunaj, Bog pa jo je prepričeval znotraj - Bog je bil namreč z njo, saj pravi angel: Gospod je s teboj; ko je torej tako postala trdna, saj je vera pregnala strah, veselje pa plahost, je vprašala angela: Kako se bo to zgodilo, ko ne spoznam moža? Ne dvomi o dejstvu, ampak jo zanima način in vrstni red dogodkov. Ne sprašuje namreč, ali se bo to res zgodilo, ampak kako se bo zgodilo; kakor če bi rekla: Moj Gospod, priča moje vesti, ve za zaobljubo svoje dekle, da ne bo spoznala moža; pod kakšnimi pogoji torej in po kakšnem vrstnem redu mu bo ugajalo, da se to zgodi?

Če bom morala prelomiti zaobljubo, da bi rodila takega sina, se veselim sina in mi je žal za sklep - a naj se zgodi njegova volja; če pa bom kot devica spočela in devica rodila, kar seveda ne bo nemogoče, če mu bo tako všeč, tedaj vem, da se je res ozrl na nizkost svoje dekle. Kako se bo torej to zgodilo, ko ne spoznam moža? Angel ji je odgovoril: Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila. Prej je bilo rečeno o njej, da je milosti polna, zakaj zdaj takšne besede: Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila? Ali je mogla biti napolnjena z milostjo, ne da bi že imela Svetega Duha, ko pa je on darovalec milosti? Če je bil Sveti Duh že v njej, čemu ji ga angel še obljublja, kakor da bo prišel na novo? Ali morda zato ni preprosto rekel: prišel bo vate, ampak: nadte, ker je bil le tudi prej v njej z veliko milosti, zdaj pa napoveduje, da bo prišel nadnjo zaradi polnosti obilnejše milosti, ki jo bo razlil nadnjo? Toda če je že polna milosti, kako jo bo mogla sprejeti še več? Če more sprejeti še kaj več, kako je treba razumeti, da je bila že prej polna?

Ali je prejšnja milost napolnila samo njeno dušo, naslednja pa naj preplavi tudi telo, da bi polnost božanstva, ki je prej v njej bivala duhovno, kakor v mnogih svetnikih, začela v njej bivati tudi telesno, kakor se to ni zgodilo v nobenem izmed svetnikov?

Neizrekljivo Kristusovo spočetje

Pravi torej: *Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila. Kaj pomeni: in moč Najvišjega te bo obsenčila? Kdor more razumeti, naj razume. Kdo more namreč, razen morda nje, ki je edina zaslužila največjo srečo, da je to izkusila sama v sebi, z umom dojeti in z razumom razločiti, kako se je ta nedostopna svetloba izlila v deviško telo in iz delčka tega telesa, katerega je oživila in se z njim povezala, naredila senčnik za preostalo telo, da bi tako Devica mogla prenesti, ko je k njej pristopil Nedostopni? In morda je rečeno: te bo obsenčila, predvsem zaradi tegale: vse se je dogajalo v skrivnosti; in Trojica je hotela delovati čisto sama v Devici sami in z njo samo; bilo je dano vedeti samo njej, ki ji je bilo edini dano to tudi izkusiti.*

Naj bo torej rečeno: *Sveti Duh bo prišel nadte* in s svojo mogočnostjo te bo naredil rodovitno; *in moč Najvišjega te bo obsenčila*, to pomeni, da bo Kristus, božja moč in božja modrost, način, kako ga boš spočela od Svetega Duha, tako zastrl s senco svojega najbolj skrivnostnega načrta in ga tako prikril, da bosta zanj vedela samo on in ti. Kakor da bi angel odgovoril Devici: Zakaj mene sprašuješ o nečem, kar boš vsak hip doživela sama v sebi? Vedela boš, vedela, srečna boš vedela, toda tvoj učitelj bo on, ki je tudi izvršitelj; jaz pa sem poslan, da deviško spočetje naznanim, ne da ga uresničim. Ta čudež lahko razodene samo tisti, ki ga daje, razumeti pa ga more samo tista, ki ga je prejela. *Zato se bo tudi Sveti, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin*, kar pomeni: Ker ne boš spočela od človeka, ampak od Svetega Duha, a spočela boš moč Najvišjega, to je Božjega Sina, *zato se bo tudi Sveti, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin*, to je: od zdaj naprej se ne bo imenoval Božji Sin samo tisti, ki bo iz Očetovega naročja prišel v tvoje telo in te obsenčil, ampak tudi tisto, kar si

bo privzel iz tvojega bitja in zedinil s seboj; in prav tako bo tisti ki je iz Očeta rojen pred vek, odslej veljal tudi za tvojega sina. Tako bo tisto, kar je rojeno iz Očeta, tvoj sin, in tisto, kar se bo rodilo iz tebe, njegov sin, pa vendar sinova ne bosta dva, ampak en sam. In čeprav je nekaj drugega tisto, kar prihaja iz tebe, in nekaj drugega, kar prihaja iz njega, ne bosta imela vsak svojega sina, ampak bo sin obeh eden.

Rojeno iz tebe bo sveto

Zato se bo tudi Sveti, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin. Pozorno prisluhni, prosim, kako spoštljivo je angel rekel: Sveti, ki bo rojeno. Zakaj pravi tako preprosto: Sveti, brez vsakršnega pojasnila? Mislim, da ni našel besede, ki bi primerno in dostojno označila to izredno, to veličastno, to spoštovanja vredno, kar naj bi izšlo iz najčistejšega telesa Device in bilo skupaj z dušo zedinjeno z Edinorojenim iz Očeta. Ko bi rekel: sveto telo, ali sveti človek, ali sveti otrok, ali kaj podobnega, bi se mu zdelo, da je povedal premalo. Rekel je torej nedoločno: Sveti, kajti brez vsakršnega dvoma je bilo sveto, in na edinstven način sveto, karkoli je rodila Devica, tako po posvečenju Duha kakor po tem, da si je to privzela Beseda

Zakaj je nerodovitna Elizabeta postavljena za zgled

In angel dodaja: *Glej, tudi tvoja sorodnica Elizabeta je spočela sina v starosti. Zakaj je bilo potrebno Devici naznaniti, da je tudi ta nerodovitna žena spočela? Ali ji je hotel vlitii poguma s čudežem, ki se je nedavno zgodil, ker je morda dvomila in še ni verjela napovedi? Nikakor ne. Bremo, da je Zaharijevo nejevernost prav ta angel kaznoval, medtem ko za Marijo nikjer ne najdemo nobene graje; opazimo celo, da je Elizabeta njeno vero pohvalila s preroškimi besedami: Blagor ji, ta je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod! Da bo nerodovitna sorodnica spočela, je bilo Devici zato naznanjeno, da bi se čudež pridružil čudežu in bi se s tem veselje pomnožilo z veseljem. Poleg tega se je morala ona, ki naj bi z veseljem Svetega Duha vsak hip spočela Očetovega ljubljenega Sina, vnaprej razplamteti v*

JOŽEF DELAVEC

Mednarodni praznik dela

1. MAJ

Cerkev ima dolžnost, da o delu spregovori pod vidikom njegove človeške vrednosti in moralnega reda, h kateremu spada delo. Hkrati se zaveda svoje posebne obveznosti, da izoblikuje duhovnost dela, ki je sposobna vsem ljudem pomagati, da se z delom bližajo Bogu, Stvarniku in Odrešeniku, da sodelujejo pri njegovem odrešitjskem načrtu glede človeka in sveta in v svojem življenju poglobljajo prijateljstvo s Kristusom. Tako je zapisal papež Janez Pavel II. v svoji okrožnici *O človeškem delu*, ki je izšla leta 1981, ob devetdesetletnici okrožnice *Rerum novarum* Leona XIII., prve papeške okrožnice o delavskem vprašanju. Iste misli so vodile papeža Pija XII., ko je leta 1955 na prvi maj postavil praznik Jožefa Delavca. Prvi maj se že nad sto let slavi kot mednarodni praznik dela, marsikje tudi s protiversko ostjo.

Postavitev praznika sv. Jožefa Delavca naj bi bil nekak tih uvod v spravo med Cerkvijo in delavstvom, ki ga je Cerkev predolgo zanemarja-

la, od zgoraj imenovane okrožnice Leona XIII. pa ga spremlja z veliko ljubeznijo in skrbjo. O tem pričajo dokumenti drugega vatikanskega cerkvenega zbora ter številne okrožnice Janeza XXIII., Pavla VI. in Janeza Pavla II. o problemih, s katerimi se soočajo delavci. Škofje vsega sveta so s koncila delavcem namenili posebno poslanico.

Praznik sv. Jožefa Delavca so prvič praznovali 1. maja 1955. Bogoslužje tega praznika nas živo opozarja na nekaj, kar je v redu odrešenja zelo velikega pomena: na socialni položaj tistega svetega moža, katerega je poleg Device Marije Bog najgloblje pritegnil v zgodovino odrešenja. Marijin deviški mož in Jezusov krušni oče je bil delavec - „tesar“. In Cerkev kaže nanj kot na zavetnika in zgled vseh delavcev, predvsem tistih, ki živijo od dela svojih rok. Spomin in češčenje velja čisto določenemu delavcu, „tesarju“ sv. Jožefu, ki pa ima prek Kristusa globoko zvezo z vsemi delovnimi ljudmi zgodovine in sveta. Tega prepro-

požaru veselja in ljubezni. Samo s srcem, prekipevajočim v pobožnosti in v silni sreči, je mogla sprejeti tolikšno preobilje sladkosti in veselja.

Ali pa je bilo Elizabetino spočetje sporočeno Mariji zato, ker se je spodobilo, da novico, ki se je imela v kratkem razširiti vsepovsod, Marija prej izve od angela, kakor sliši od ljudi. Mati Boga samega bi bila videti odrinjena od Sinovih sklepov, ko bi ji bilo nepoznano to, kar se je na zemlji dogajalo tako blizu nje. Še verjetneje: Elizabetino spočetje je bilo zato sporočeno Mariji, da bi ona, ki je bila poučena tako o Odrešenikovem prihodu kakor o prihodu njegovega predhodnika, obdržala v spominu čas in red dogodkov in bi pozneje resnico bolj razkrivala zapisovalcem in glasnikom evangelija, saj je bila v polnosti iz nebes poučena o vseh skrivnostih že od vsega začetka. Mogoče pa je bilo Elizabetino spočetje sporočeno Mariji tudi zato, da bi se mlada deklica, ki je izvedela za nosečnost že starejše sorodnice, odločila, da ji ponudi pomoč. Tako bi s svojim obiskom, ki z njim res ni odlašala, dala malemu preroku priložnost in možnost, da izpriča začetke služenja svojemu Gospodu, ki je bil tedaj še manjši od njega. In ko se je ob tem srečanju vzbudila medsebojna predanost tako med materama kakor tudi med otrokoma, naj bi čudež na podlagi čudeža postal čudovitejši.

Prihodnjič konec

Nameni Apostolata molitve

ZA MAJ

SPLOŠNI:

Da bi priznali družino, ki temelji na zakonski zvezi med moškim in žensko, za osnovno celico človeške družbe.

Družina, ki je osnovana na zakonski zvezi med moškim in žensko, je temeljna celica človeške družbe po vsem svetu in v vseh časih. Ta trditev je do nedavna veljala za povsem naravno in samoumevno, danes pa jo mnogi postavljajo pod vprašaj in maličjo pomen samih pojmov zakonske zveze in družine.

Ne smemo pozabiti, da je Bog sam ustanovil zakonsko zvezo v trenutku stvarjenja: „Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril, moškega in žensko je ustvaril. Bog ju je blagoslovil in rekel: „Bodita rodovitna in množita se... - Bog je moškega in žensko ustvaril v njuni komplementarnosti zato, da bi po medsebojnem podarjanju lahko ustvarila ljubezensko skupnost, ki je temelj družine. To je dejstvo, ki ga je Stvarnik vtisnil v samo srž človekove narave in

zato ne more biti stvar družbenega dogovora ali spremenljivih zgodovinskih okoliščin. Iz take globoke in neuničljive zveze izhaja življenje. Življenje se rojeva iz ljubezni. Novo človeško bitje naj bi se po Božjem načrtu rodilo iz celostne ljubezni zakoncev. Moč in globino te zveze bomo še bolj razumeli, če upoštevamo, da jo je Kristus primer-

stega, toda pravičnega moža je Bog poklical, da bi z delom svojih rok preživiljal učlovečenega božjega Sina, dokler ne bi dorastel. Tudi tukaj pa nam Cerkev pove, da se versko češčenje ne sme ustaviti ob osebi sv. Jožefa in da gre vse poveljevanje navsezadnje le Jezusu, ki mu je bil sv. Jožef nadvse skrben varuh in hranitelj. Bogoslužne molitve današnjega praznika se začenjajo s povabilom: „Pridite, molimo Kristusa Gospoda, ki je hotel veljati za delavčevega sina.“

„Koliko nove luči zasije v nas, če globlje premišljujemo, kaj se to pravi: On, ki je stvarnik in neprestani vzdrževalec ogromnega vesolja, od najmanjšega atoma z nabojem silnih energij, do vrtočlave množice velikan- skih zvezdnih meglenic, On, učlove- čeni božji Sin, je večino svojega živ- ljenja hotel biti v očeh ljudi samo sin tesarja Jožefa, nato njegov vajenec in

pomočnik, končno sodelavec. In si- cer sodelavec pri neuglednem, utrujajočem, človeško gledano tako pustem ročnem delu v revščini od sveta zaničevanega Nazareta“ (Anton Strle). Praznik sv. Jožefa Delavca ni praznik, ki slavi delo, temveč delav- ca, človeka. „Saj končno ni pravega bogastva razen bogastva človeka sam- ega“, je dejal papež Pavel VI., ki je v začetku junija 1969 obiskal sedež Mednarodne organizacije dela v Že- nevi. „Nikoli več delo nad delavcem! Nikoli več delo zoper delavca! Tem- več vedno delo za delavca, delo v službi človeka, vsakega človeka in ce- lotnega človeštva!“

Godovni dan sv. Jožefa Delavca nas glasno uči: z delom naj vsakdo na svoj način in na svojem mestu sodeluje pri graditvi človeku bolj prijaznega sveta, kjer bo mogel vsak- do spolnjevati svojo nalogo.

Silvester Čuk

jal s svojim odnosom do Cerkve.

Te resnice niso samo lepe ab- straktne misli, ampak so namenjene konkretnemu vsakodnevnemu življen- ju zakoncev in družin: da bi si za- konca izkazovala ljubezen, da bi svo- jo ljubezen vsak dan znova obnavlja- la in da bi sprejela medse Kristusa, naj on kraljuje v družini. Potem bodo naše družine žive celice, v katerih bodo otroci deležni resnične vzgoje srca in sprejemali prave vrednote: ljubezen, solidarnost, mir in iskanje skupnega dobrega.

MISIJONSKI:

Da bi katoličani po Marijini materinski priprošnji cenili evharistijo kot srce in dušo misijonske skupnosti.

Sveti Pavel izrecno spomni na misijonski vidik evharistije v pismu Korinčanom: „Kolikorkrat jeste ta kruh in pijete ke- lih, oznanjate Gospodovo smrt, dokler ne pride“ (1 Kor 11, 26).

Evharistija je misijonski zakrament; kajti iz nje pri- teka milost za misijonsko delovanje in je tudi sama po sebi temelj in večni izvir rešenja za vse. Obhajanje evharistične daritve je zato najbolj učinkovito misijon- sko dejanje, ki ga more v zgodovini sveta opravljati cerkveno občestvo. Vsaka maša se konča z naročilom „pojdit“; to je s povabilom vernikom, da prenesejo sporočilo vstalega Gospoda svojim družinam, na delov- na mesta in ljudem vsega sveta. Ev- haristija ustvarja tisto nezlomljivo povezanost med občestvom in misi- jonsko dejavnostjo, po kateri postane Cerkev zakrament edinosti celot- nega človeštva.

Danes je izredno важно, da vsako krščansko občestvo iz obhajanja sve- te daritve črpa notranjo duhovno moč, da se odpre revnejšim občestvom, ki potrebujejo podporo v evangelizaciji in misijonski dejavnos- ti. Vsako cerkveno občestvo je dolž- no prisluhniti Svetemu Duhu, ko vabi člane in občestva v misijonske pokli- ce. Misijonsko dejavnost naj podpira z molitvijo in darovi. Tako je delala že prvotna antiohijska Cerkev (prim.

Apd 13,1-3).

Evharistija je tudi stalna šola dobrotelčnosti, pravičnosti in miru - za obnovo sveta v Kristusu. Ona nam daje moč, da izpričujemo in poglobljamo svojo ljubezen. Najodličnejši zgled v tem so mučenci, med katerimi je mnogo misijonarjev. Relikvije mučencev so zato v oltarjih, na katerih se obnavlja Kristusova odrešitelska daritev.

Iz „Generalne audience Janeza Pavla II.“ 21. junija 2000.

SLOVENSKI:

Da bi cenili duhovne vrednote, ki jih je Evropi dalo (in še vedno daje) krščanstvo.

Evropa je bila dolga stoletja predvsem zemljepisni pojem. Sčasoma je postajala tudi gospodarski, kulturni, politični in še kateri. Kaže, da je z Evropsko skupnostjo, kateri zadnje čase pripadamo, dosežen vrhunec tega razvoja.

Kristjani pa čutimo, da Evropa ne bi bila to, kar je, če ne bi zrasla iz krščanskih korenin. Krščanstvo je vtisnilo vanjo neizbrisen pečat. Listina človekovih pravic, ki so jo sprejeli Združeni narodi in podpisale skoraj vse države, vsebuje osnovno trditev, da smo vsi ljudje enaki. Ne na nauku stare grške filozofije, saj je ta delila ljudi na svobodne in sužnje; tudi ne na starem rimskem pravu, ki je delilo ljudi na rimske in nerimske državljane. Sloni na nauku Svetega pisma, ki je oblikovalo dušo evropskih narodov od zgodnjega srednjega veka naprej. Sveto pismo pa pove o človeku resnico, da je namreč človek ustvarjen po Božji podobi. Enakopravni in vredni spoštovanja smo zato, ker je vsak od nas Božja podoba.

Če bi znali opazovati življenje...

MICHEL QUOIST

Če bi znali opazovati življenje z božjimi očmi, bi videli, da na svetu ni ničesar, kar ne bi imelo svojega izvora v Bogu; vse ima svoje poslanstvo pri gradnji Božjega kraljestva. Kdor ima vero, se ne bo zadovoljil s tem, da dvigne oči proti nebu in vidi Boga, ampak bo tudi zemljo gledal z očmi kristjana.

Če bi dovolili Kristusu, da bi vstopil v globino naše biti, če bi dovolj očistili naš pogled, bi svet za nas ne bil zapreka. Nasprotno; silil bi nas k delu za Očeta, da bi se na svetu, po Kristusovem posredovanju, njegovo kraljestvo uresničilo: kakor v nebesih, tako na zemlji.

Prositi moramo Boga, naj nam nakloni tako močno vero, da bomo znali živeti s krščanskim pogledom na svet.

Rad bi se dvignil v polet

Blagoslovljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki nas je iz nebes blagoslovil z vsakršnim duhovnim blagoslovom. Pred stvarjenjem sveta nas je izvolil v njem, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni. V ljubezni nas je naprej določil, naj bomo po Jezusu Kristusu njegovi posinovljeni otroci. (Ef 1, 3 — 5)

To milost je obilno razlil na nas, z vso modrostjo in razumnostjo, ko nam je razodel skrivnost svoje volje po blagohotnem načrtu, kakor si ga je bil vnaprej zastavil, da bi ga uresničil v polnosti časov; osrediniti v Kristusu kot glavi vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji. (Ef 1, 9 — 10)

Rad bi se dvignil v polet, Gospod:

nad svoje mesto,
nad svet,
nad čas.

Rad bi očistil svoj pogled in te prosil, da mi posodiš svoje oči.

Iz nižin bi videl veselje, človeštvo, zgodovino, kakor

vidiš ti, Oče. Videl bi čudežno spremembo snovi,
kakor nenehno žuborenje življenja,
tvoje véliko Telo, ki se rodi v soncu Duha.

Videl bi čudoviti, večni sen Očetove ljubezni:

vse, ki se osredotoči in združi v Tebi, oh Kristus; vse: nebo in zemlja.

Videl bi, kako se združujejo v tebi najmanjše podrobnosti,

vsak človek na pravem mestu, vsaka skupina, vsaka stvar.

Videl bi tisto tovarno, šolo,

uro matematike,

lepak, ki naznanja volitve,

skupino fantov, ki gre v kino,

otroka, ki se rojeva in starčka, ki umira.

Razumel bi, kako se pred mano razvija velika pustolovščina Ljubezni, ki se je začela ob zori sveta.

Sveta zgodovina, ki se bo, po oblubi končala samo v Slavi, po vstajenju mesa,

ko se boš dvignil pred Očetom in mu rekel: vse je končano. Jaz sem Alfa in Omega, začetek in konec.

Da, razumel bi, da je vse prav narajeno in je že vse na pravem mestu,

da je vse le veliko potovanje ljudi in vsega vesolja proti Sveti Trojici; v Tebi in po Tebi, Gospod.

Razumel bi, da ni nič posvetnega, nič; ne stvari, ne ljudi, niti dogodki.

Vse ima svoj sveti smisel in svoj krščanski izvor,

da mora biti vse, kar je ustvaril Bog, posvečeno po človeku.

Razumel bi, da je moje življenje, najmanjši dih v velikem Telesu, nenadomestljiv zaklad v Očetovem načrtu.

Ko bi razumel vse to,

bi padel na kolena, občudoval Gospoda, veliko skrivnost sveta, ki je kljub neštetim strašnim grehom, dolgo utripanje ljubezni, proti večni Ljubezni.

Da, vseč bi mi bilo dvigniti se v polet,
nad naše mesto,
nad svet,
nad čas,
očistiti pogled in te prositi, da mi posodiš svoje oči.

... bi nam vse življenje govorilo o Njem

Če bi znali opazovati življenje z božjimi očmi, bi se nam vse življenje spremenilo v znamenje; na vsakem koraku bi se srečali z ljubeznijo Stvarnika, ki prosi svojo stvar za ljubezen.

Oče nas je postavil na svet, ne da bi živeli na njem z zaspanimi očmi, ampak, da bi na vseh stvareh, dogodkih in ljudeh iskali sled njegovih stopinj. Vse stvarstvo nam mora govoriti o Bogu.

Bog ne pričakuje od nas dolgih molitev. Kristusu se lahko nasmeh-nemo ob najbolj preprostih, vsakdan-jih malenkostih našega življenja. Rad bi vam pokazal na preprostih prime-rih korak Njegove ljubezni.

Telefon

Pravkar sem odložil slušalko. Za-kaj me je poklical?

Ah, že razumem, Gospod.

Preveč sem govoril in nisem poslušal.

Oprosti mi, Gospod, zaneslo me je, jezik se mi je odvezal in nisem se pogovarjal.

Vsilil sem svojo misel, nisem je izmenjal.

Ker nisem poslušal, se nisem ničesar naučil.

Ker nisem poslušal, nisem ničesar prispeval.

In ker nisem poslušal, nisva soglašala, se nisva sporazumela, se nisva srečala, se nisva združila.

Oprosti mi, Gospod, ker se nisva srečala, sem sedaj nesrečen.

Zelene table

Šolska stavba je nova, zelo mo-derna.

Samozavesten ravnatelj mi je po-kazal vse najmanjše udobnosti.

Najboljša iznajdba so zelene ta-ble.

Tehniki so dolgo časa študirali to zadevo in naredili veliko poskusov.

Sedaj vemo, da je zelena barva najboljša, ker ne utruja oči, umirja in sprosti.

Ko sem gledal tablo, sem si mislil, da ti ,Gospod, nisi potreboval toliko časa, da si z zelenjem pobarval naše poljane in gozdove.

Tvoji laboratoriji so čudovito de-lovali, da se mi ne bi dolgočasili. S koliko različnimi zelenimi odtenki si pobarval naša polja!

Smehljam se, ko premišlujem, da se sodobna „odkritja“ znanstvenikov skričijo na odkritje tega, kar si ti ust-varil od vekomaj.

Zahvalim se ti Oče, da si tako dober družinski oče, da pustiš svo-jim malim otrokom veselje, da sami

odkrijejo zaklade svojega razuma in svoje ljubezni.

Vendar reši nas domišljavosti, da smo te stvari izumili mi sami, ko smo jih le našli.

Žična mreža

Žice se križajo in si podajajo roke med luknjami.

Da se ne pretrga vez, trdo stis-kajo sosedovo zapestje;

na ta način, prav z luknjami, na-redijo močne zapreke.

Gospod, nešteto lukenj je v mo-jem življenju,

tudi v življenju mojih sosedov jih ne manjka.

Vendar, če hočeš ti, Gospod,

si bomo podali roke,

se bomo močno zvezali

in bomo skupno oblikovali žično mrežo, ki bo nekoč obramba človeštva.

Pohodil me je

Gneča je bila na avtobusu in neki moški me je pohodil. Neroda!

Jezno sem ga pogledal.

On, užaljeno.

Potem sem pomislil, da ni bilo tako hudo; dal si mi priložnost, da bi se on in jaz srečala.

Njegove oči so potrcale na vrata moje duše.

Smehljaje sem jih odprl.

On se je nasmehnil, nasmehnil sem se jaz.

S stiskom roke sem si pridobil novega prijatelja.

Gospod, zahvalim se ti za to srečanje.

Moj prijatelj

Prijatelju sem stisnil roko.

Ko sem videl njegove žalostne in potrte oči, sem se zbal, da Tebe ni v njegovem srcu.

Bilo mi je neprijetno, kakor pred praznim tabernakeljem.

Moj Bog, če Ti ne bi prebival v njem, bi bila midva, moj prijatelj in jaz, daleč drug od drugega;

njegova roka v moji bi bila le meso ob mesu;

in njegovo srce za moje, le človeško srce za človeka.

Hočem, da je tvoje življenje v njem, kakor v meni, ker želim, da mi je prijatelj brat po Tvoji milosti.

Prevedla METKA MIZERIT

Ljubezenske puščice proti nebesom

ALAIN DAIGNEAULT, prevedel M. P.

Ko je moj oče ponavljal „Moj Jezus, usmiljenje“, ni vedel, da moli. Njegova molitev je bila moledovanje, molitev srca, molitev ubogega.

Ta način molitve imenujejo *izliti-je ali izlivanje*. Na krščanskem Zahodu so govorili o molitvenih vzdihih, ki so jih naše stare matere pošiljale proti nebesom kot ljubezenske puščice. Ali nismo gledali zviška - kakor farizeji - na molitve in celo rožne vence celih rodu kristjanov? Molitveni vzdih ali ljubezenske puščice, kot je dejal sveti Avguštin, hitro privedejo k molitvi miru in h kontemplaciji. Smo to vedeli?

Oblika molitve, ki prihaja od krščanskih bratov z Vzhoda in se zdaj širi tudi na Zahodu, je hezikazma, pogostejše imenovana „molitev srca“. Izvira z začetkov krščanstva. V čudoviti knjižici, ki jo vsem priporočam, *Pripovedi ruskega romarja*, pisec navaja svetega Simeona Novega teologa, ki pojasni molitev srca: „Krščanska meditacija ob Jezusovem imenu ... neutrudno ponavljanje imena ljubljene z vsem srcem, z vsemi viri nežnosti, nas zanesljivo pripelje k temu, da smo deležni poljuba ljubezni.“

Molitev srca je najkrajša, najlažja in najbolj preprosta pot, če hočemo vstopiti v kontemplacijo. Ko sedimo v svoji sobi ali pred Najsvetejšim, počivamo v Bogu: v tej ljubezenski tišini, v navzočnosti Boga ljubezni, neutrudno ponavljamo Jezusovo ime ali kratek vzdih: „Gospod Jezus, sin živega Boga, usmili se me, grešnika“, ali „Moj Jezus, usmiljenje“. „Blago srce Jezusovo, bodi moja ljubezen“, „Moj Bog in moje vse“, „Jezus, Marija, ljubim vaju, rešujta duše“, „Ljubezen moja“, „Moje usmiljenje“, „dobri Jezus“, „Abba“, „Oče“.

Ta način molitve je dostopen ubogim, ranjenim v življenju, alkoholikom in odvisnikom od mamil, vsem tistim, ki živijo v odvisnosti in trpljenju najrazličnejših oblik. Zapornik lahko moli v kotu svoje celice, del-

avec pa sredi svojega dela.

Ta način molitve ustreza mladim, začetnikom v duhovnem življenju, in tistim, ki so že zelo napredovali. Delavec, stara mati in kmet včasih laže ponavljajo te molitvene vzklike kot intelektualci.

Prednost molitve srca je v tem, da je preprosta, uboga in temelji na veliki ponižnosti. Na začetku zahteva trud, vendar *vodi k molitvi tudi med najzahtevnejšimi opravili*. Sčasoma ponavadi molitev postane preprostejša; ni več le blag in ognjevit klic, kot denimo „Jezus“, „Usmiljenje“. „Oče“, „Maranata“ itn., kot Sveti Duh vsakomur narekuje.

Ob koncu življenja je bila edina molitev svetega Frančiška nenehno ponavljanje kakega kratkega vzklika, - dan in noč ga je ponavljal - sede, stoje ali leže. „Moj Bog in moje vse ... Moj Bog in moje vse.“

Sveti Janez Zlatousti je dejal: „Pri sebi ponavljajte: 'Usmili se me, moj Bog' in takrat boste molili.“ Sveti Avguštin je ponavljal „Bogu hvala“,

MEL GIBSONOV „PASIJON“ V ARGENTINI

BUENOS AIRES, 27. aprila (AICA). - Po petih tednih predvajanja tega filma v argentinskih kinodvoranah ga je videlo po vsem teritoriju Argentine že 2.122.677 gledalcev. Film, katerega so že pred predstavitvijo hudo napadali zlasti iz vrst judovskih združenj in časnikarjev ter celo nekateri iz katoliške strani, še zmeraj privlači argentinsko publiko, zato prodaja vstopnic za ogled „Pasijona“ še vedno ni ponehala.

sveti Ignacij pa „O beata Trinitas“ ...

Prav gotovo je preveč preprosto. Mislite, da je za molitev treba imeti diplomu iz teologije ali pastoralni tečaj? Izobraženi ali preveč pametni kristjani našega časa si ne morejo predstavljati, da lahko meditacija postane nekaj kratkih besed: „Moj Jezus, usmiljenje“, „Gospod, usmili se me“, „O Jezus, rad te imam“, ali zgolj „Jezus, Marija“.

Molitev srca je najhitrejši način, kako postanemo preprostejši; pomagaj nam, da postanemo ubogi v srcu.

Odlomek je iz knjige Chemin de l'imperfection, Pot nepopolnosti.

"LIGHT" ČLOVEK

LOJZE KUKOVICA

Na mnogih izdelkih po trgovinah lahko beremo angleško besedo „light“, ki pomeni lahek. Lahko kupimo light surovo maslo, to je brez ali pa le z malo maščobe; light pivo, brez alkohola; light tobak, brez nikotina in podobno. Beseda light se je počasi prenesla tudi na človeka za označevanje človeka brez globljega jedra, ki se zanima le za malo važne reči: denar, uspeh, čim večje uživanje brez vsakih očitkov vesti in podobno.

Takšnih light ljudi je vedno več v našem zahodnem svetu, zlasti v razvitih in bogatih industrijskih deželah. So to ljudje, ki so zgubili ali pa so na poti, da zgubijo vsak smisel za višje vrednote, za katere so živeli, trpeli in umirali ljudje prejšnjih časov. Te vrednote postajajo light človeku vedno bolj tuje, nezanimive, neprivlačne. S tem kaže, da so notranje prazni. In da bi nekako izpolnil nastajajočo praznino — človek pač ni ustvarjen, da bi se plazil po zemlji in zato tudi ne more v sebi popolnoma zadušiti hrepenenja po višjem in globljem — si je ustvaril nove „vrednote“. Te nadomestne light vrednote so predvsem štiri: hedonizem, potrošništvo, relativizem in permisivizem.

Najprej torej hedonizem. Beseda hedoné je grška beseda, ki pomeni čutni užitek, čutno slo. Hedonizem je nazor, po katerem je edini smisel človeškega življenja užitek, zlasti čutni užitek. Odtod v light človeku mrzlično iskanje vedno novih in močnejših užitkov. Ljudje so vedno iskali užitke, to je človeku naravno in v pravi meri tudi po božji volji. Vendar ljudje v prejšnjih časih, posebej še v krščanskih deželah, niso nekako obsesivno hlepeli po njih. Bolj so cenili in tudi živeli za višje vrednote verskega in kulturnega značaja.

Razumljivo je v zvezi s tem, da seks zavzema v tem neugnanem iskanju užitkov prvo mesto. Danes živimo v vedno bolj erotiziranem svetu. O seksu se odprto in brez sramu govori v javnih občilih. Seveda se

včasih skriva pod dvoumno besedo „ljubezen“. A ne gre za pravo ljubezen. Išče le egoistično užitka, ki zato v ženski vidi le še predmet uživanja, ki se ga uporablja, dokler je koristen, potem se ga pa vrže proč kot vsako drugo neporabno stvar.

Druga značilnost modernega light človeka je potrošništvo. Light človek je zgubil smisel za višje vrednote. Pa tudi za ljudi višjih pogledov in stremeljenj. Njegovi vzorniki so ljudje, ki so uspeli na gospodarskem področju, ljudje, ki so si v kratkem času znali pridobiti veliko bogastvo; ki so si naredili veliko zalogo reči, tudi takih, ki jih nikdar ne bodo potrebovali. Hlastno kupujejo vse, kar se na trgu novega dobi. Televizija in revije pa poskrbijo, da jim novih potreb nikdar ne zmanjka. Komaj so zadostili eni, se že pojavi druga, katere čaru se ne morejo ustaviti. Pa ne gre samo za nabavljanje reči, gre tudi za vedno nova doživetja. Pri tem mu je televizija neprecenljiv pomočnik. Predaja se „zappingu“ — angleška beseda, ki pri televiziji pomeni, da kdo neprenehoma preskakuje iz enega kanala na drugega. Hoče biti takorekoč istočasno na vseh kanalih. S tem hoče v neki meri zadostiti svoji neugnani želji po vedno novih

vtisih in občutkih. Tako preskakuje od novic na enem kanalu k znanstvenim debatam na drugem, od kuhinjskih receptov k nogometu, od politike k religiji. Hoče videti in doživljati vse hkrati. Seveda dejansko ne dojema in ne doživlja v globini ničesar. Tako lahko tudi o vsem govori in razpravlja, o vsem zna kaj povedati, a o ničemer kaj resnega, doganega.

Naša doba je doba plastičnih izdelkov, ki jih človek uporablja, dokler mu služijo, potem jih pa vrže proč. Niso za popravo. To je kot nek simbol light človeka. Kakor hitro mu kaj ne služi, tisto pusti. Ko mu prijatelj ne služi več, ga pusti. Ko mu žena ali mož ni več prijeten, se ločita in si poiščeta drugega. Ko mu katoliška vera ne prija več, prestopi v kakšno drugo ali pa v kakšno sekto, ki mu dovoli, kar mu prejšnja ni dovolila.

Tretja značilnost light človeka je relativizem. Je to nauk, ki pravi, da ni nobene za vse in za vedno veljavne absolutne resnice. Vse je relativno, tudi resnica. Vsakdo si po svoji potrebi naredi svojo resnico. To je neke vrste novi moralni zakonik. Kar je morda bilo včeraj res, ni nujno, da je tudi danes. Ali pa morda jutri ne bo več. Light človek je bistveno pragmatičen človek. Zanj tudi razne religije ne povedo nič končnoveljnega. Sicer se pa light človek sploh ne zanima resno za velike probleme o smislu življenja, trpljenja in smrti. Zanj ni nič trdnega, na kar bi se

mogel opreti. Ostane mu le še neka moreča melanholija, ki jo skuša premagovati s tem, da se predaja vedno novim občutkom, ki navidez izganjajo iz duše občutje negotovosti, dvoma in naveličanosti življenja.

Resnica naj bi bilo le to, s čimer se večina ljudi strinja. Vsa velika vprašanja posameznika in družbe naj se rešujejo s plebisciti in s parlamentarno večino. Večina naj torej odloča o tem, kaj je prav in kaj ne. Tak relativistični človek je kot trst, ki ga veter maje in zanaša sem in tja. Vse mu je vseeno. Ali če hočemo to drugače povedati: edino absolutno zanj je, da je vse relativno. Light človek se zato tudi ne kompromitira za nobeno stvar. To njegovo nastrojenje se kaže na primer tudi na področju zakonske zveze. Govoriti o zakonski zvestobi je light človeku tuje. Na pesku dvomov se ne more zgraditi nič trdnega.

Četrta značilnost light človeka je pa permisivizem — vse naj bi bilo dovoljeno. Permisivizem je zanj neke vrste religija, ki mu govori, naj se ne ustavi pred nobeno mejo. Vse je dovoljeno, vse ima enako veljavo, oz. nima nobene veljave. Zato ne sprejme nobene moralne meje svojemu postopanju in ravnanju. Glavno je, da bližnjemu ne škodujem, vse drugo mi je dovoljeno. Zato se ni čuditi, da je danes toliko moralnega nereda v posameznikih in v družbi. Tudi najhujši zločini, največja nemoralnost se zagovarja, se propagira. Kdo naj bi smel postaviti človekovemu ravnanju kakšne meje? Seveda, če človek ne veruje ne v Boga, ne v posmrtnost, tudi ne veruje v osebno odgovornost. Pred kom? Če pa ni nikogar višjega od mene. Glavno je, da se pred družbo vedem, kakor ta zahteva, da me ne bo kaznovala. Kako pa ravnam v svojem osebnem življenju, je pa izključno moja stvar.

Tragično za to bogato, skoro prenasičeno zahodno družbo, je tudi to, da se ima za zdravo, napredno in odraslo. Še več, za družbo, ki naj bi bila vzor vsem drugim. Kot da gre za nek nov način življenja, po katerem se splača živeti „A new way of life“ — nov način življenja. V resnici pa je ta človek resno bolan. In že sv. Avuštín o takem človeku pravi, da ga je skoro nemogoče ozdraviti, ker se ima za zdravega in zato ne išče pomoči pri zdravniku.

V 4. stoletju je v Cerkvi nastalo veliko umaknitveno gibanje. Bili so menihi, ki so bili siti hrupa sveta in ki so bili razočarani nad pomeščanjem Cerkve. Šli so nazaj v puščavo, da bi živeli sami zase, da bi se v ločenosti od sveta soočili z lastno resnico in sledili svojemu globokemu hrepenenju, hrepenenju, da v molitvi doživijo Boga in z njim postanejo eno. Presenetljivo je bilo, da so prav ti, ki so se umaknili, imeli neverjetno močan vpliv na svet. Trume romarjev in pomoči potrebnih so se iz Rima in Aten odpravile na pot v egiptovske puščave, da bi meniške očete vprašali za svet. Očitno so čutili, da ti ljudje, ki so imeli pogum, da se umaknejo, da bi bili blizu Bogu, bolj razumejo človeško življenje kakor filozofi in zdravniki, ki so bili sredi vrveža sveta.

Od časa do časa pač potrebuje vsak od nas, da se umaknemo hrupu in hektiki vsakdanjosti (*héktičen* = *nanašajoč se na hiranje zaradi dolgotrajnega gnojnega vnetja, zlasti zaradi tuberkuloze*). Sicer se v vrvežu izgubimo. Samo funkcioniramo, toda ne živimo več, nismo več mi sami. Če se umakneš na kak miren kraj, je možno, da vzameš s seboj hrup svojega sveta. In potrebno je nekaj časa, da si se osvobodil problemov vsakdanjosti. Šele potem se začne notranji umik. Umakneš se, odstopiš od tega, kar delaš, kar te zaposluje. Prideš v stik s seboj. Odkriješ, kar te vznemirja v globini tvojega srca. Spoznaš svojo globljo resnico. Ta je včasih boleča. Toda če jo pogledaš in jo daruješ Bogu, ki te sprejema takšnega, kakršen si, potem hkrati doživiš notranjo svobodo in veselje. Čutiš svojo enkratnost in edinstvenost. Čutiš, da si dragocen in pomemben, ker lahko temu svetu vtisneš sled, ki jo lahko zapustiš samo ti. In morda potem v sebi odkriješ notranji izvir, ki vre v tebi in ki nikoli ne usahne, ker je božji izvir.

Angel umika

ANSELM GRÜN

Angel umika bi te rad tudi opogumil, da se včasih umakneš od svojega zakonskega partnerja ali od svojih prijateljev. Če si stalno skupaj s kom drugim, se boš kmalu čutil utesnjenega. Potem bosta prilepljena drug na drugega. In to za nobenega od vaju ne bo dobro. Potrebuješ širino in svobodo med vama, da lahko vsak diha in vsak vnese svojo posebnost v skupnost. Morda včasih slišiš očitke od svoje žene, od svojega moža, da se umikaš. Toda poznam mnoge, ki so to preizkusili.

Doživeli so, da je to bilo koristno tudi za njihovo medsebojno povezanost. Potem si spet popolnoma ti sam. To je kakor kura, v kateri spet odkriješ svoje lastne vire. Potem spet zaživi tudi medsebojna povezanost. Spet imaš fantazijo in željo, da s svojo ženo, s svojim možem, s svojim prijateljem, s svojo prijateljico poskusiš kaj novega, potem čutiš, da se ne moreš definirati samo po svojem partnerju, temveč da potrebuješ globlji temelj, svoj lastni izvir, Boga, ki te je izoblikoval v enkratnega in edinstvenega človeka.

Zato ti želim, da ti angel umika pokaže, kdaj je zate spet čas, da se umakneš. In želim ti, da potem doživiš, da nisi sam, da je pri tebi angel umika in ti odpira novo obzorje tvoje ga življenja.

Vprašujete ODGOVARJAMO

1. Vse kaže, da prestopamo vse meje v zadevi javne spolne morale. Mislim tu predvsem na zgubljanje najosnovnejše sramežljivosti na področju spolnosti. Najbolj umazana in sproščena spolnost se človeku ponuja na vsakem koraku: v televiziji, v revijah, v časopisih, v zmeraj bolj nespodobni modi, v obnašanju v javnosti in še posebej na javnih kopališčih, ter še in še. Kako se braniti pred to poplavo javne nemoralnosti?

Vtis je pogosto res takšen, kot da smo na tem področju prišli skoro do skrajnih meja. Med ljudmi je vedno manj sramu na spolnem področju, čistost in devištvo se še daleč ne cenita več, kot bi zaslužili, pri mnogih, zbujati celo cinično posmehovanje kot nek ostanek mračnega srednjega veka in represivne krščanske morale. Vedno manj se spoštujejo tudi moralne norme v zakonskem življenju. Posledice tega postopnega razsula spolne morale so vsak dan bolj dramatične: množenje splavov, ločitve zakonov in razporoke, otroci-sirote pri še živih starših in tako naprej. Kaj reči k vsemu temu?

Sramežljivost je prej kot priborjena krepost najprej od Boga samega globoko v človekovo naravo položeno nagnjenje, da iz spoštovanja do drugih pokrivamo dele svojega telesa, ki imajo poseben odnos do spolnosti in seveda spoštujemo spolno intimnost tudi pri drugih. Čeprav je čut sramežljivosti nekaj naravnega, pa z zlorabo lahko polagoma oslabi in celo popolnoma zamre. Sramežljivost je v službi krepости čistosti, katere namen in naloga je, da ureja pravilno rabo spolnosti in jo varuje pred zlorabo. Da je v današnjem svetu biti čist in ohranjati to prelepo in važno krepost v zakonu in zunaj njega vedno težje, je razumljivo. To velja za vse ljudi, vendar še posebej za mlade, ki se šele začenjajo srečavati s

problematiko spolnosti.

Širše razmišljanje o tej stvari na tem mestu bi nas vodilo predaleč. Zato bom podal le nekaj splošnih misli o tem, a predem storim to, si poskušajmo odgovoriti na vprašanje, kako da smo zašli na tem področju tako daleč in da se ne vidi, kdaj in kje se bo ta poplava javne nemoralnosti ustavila. Odgovor se mi zdi, da ni posebno težak. In je tale: postopno in vedno hitreje ter splošnejše zgubljanje vere v Boga, ki smo mu priče, nujno prinaša s seboj tudi razkrajanje moralnega življenja. Kdor ne veruje v osebnega Boga, Stvarnika in Gospoda, pred katerim je odgovoren za svoje življenje, ta si sam poruši temelj, na katerem je edino možno graditi resno moralno življenje. Pa tudi če morda teoretično še priznava, da Bog biva, a mu v svojem življenju ne daje nobenega mesta več, zakaj se ne bi imel za edinega in absolutnega gospodarja svojega življenja in zato tudi predajal vsem užitek, ki mu jih lahko nudi življenje, brez ozira na to, če so dovoljeni ali ne.

In najbolj prizadeto pri takem nastrojenju je prav spolno področje, ker je spolni nagon tako močan in njegovi užitki veliki, ki jih je možno imeti v oblasti le z napornim in resnim prizadevanjem. Kako naj pa to stori človek, ki ne prizna nobene odgovornosti pred nekim višjim bitjem in še manj se obrača nanj za pomoč v boju za čisto in pošteno življenje. Seveda pomanjkanje vere v Boga prizadeva celotno človekovo moralno življenje, ne le spolno področje. Izpolnjevanje nobene moralne dožnosti ni več zavarovano. Nasprotno, vse se zruši. Mar ne doživljamo danes tega vsesplošnega razkroja moralnega življenja? Logično drugače tudi ne more biti.

Pa še nekaj. Če ne verujem v Boga, potem tudi ne verujem v posmrtno življenje, in še manj v odrešenje Kristusa. Da me je Kristus odrešil? Od česa? Od nekega izvirne-

ga greha in njegovih posledic? Ne tega ni bilo in ni. To je lepa pravljica, ki si jo je izmislila Cerkev, da bi ljudi ustražovala in jim jemala veselje do prijetnega življenja na svetu, edinem, ki obstaja in ki ga je zato treba izrabiti do zadnjih možnosti. Kdor ima takšne nazore o življenju, mu je prazno govoriti o krepости in odpovedi, ki je zanjo potrebna.

To naj bi bil načelni odgovor na vaše vprašanje. Konkretno bi si vam pa upal dati nekaj nasvetov. *Prvič:* trdno in globoko moramo biti ljudje prepričani, da smo se dolžni truditi, vsak v svojem stanu, da živimo svojo spolnost skladno z božjim naukom. Spolna morala je lepa in jasna, ni pa lahka in jo je možno izpolnjevati le z resnim prizadevanjem in božjo milostjo. A brez tozadevnega trdnega prepričanja je to nemogoče.

Drugič: Sredstva v boju za čisto življenje so danes ista, kot so bila vedno: beg pred priložnostmi za greh, ki jih posebej danes ne manjka: zatajevanje čutov, zlasti vida, po katerih človeku prihajajo skušnjave proti čistosti; predvsem pa resno in intenzivno duhovno življenje (molitveno in zakramentalno življenje, gojitev krepости, zlasti ponižnosti in ljubezni do Boga in bližnjega).

Tretjič: Kdor je odgovoren poleg sebe tudi za druge, kar velja posebej za starše v odnosu do njihovih otrok, mora skrbeti tudi za zdravo moralno življenje ne le sebe, ampak tudi teh. Skrbeti mora za to, da bodo otroci pravočasno in na pravi način poučeni o spolnosti. Seveda samo pouk še zdaleč ne zadošča. Čistost ni predvsem stvar razuma in poznanja, ampak volje in resnega prizadevanja. Spolna vzgoja mora biti le del splošnega truda za lepo in intenzivno versko-moralno življenje. Vsi mi, še posebej pa mladostniki, so danes izpostavljeni neprimerno večjim težavam na tem področju kot je bilo to kdaj koli prej. Zato jih morajo starši z veliko ljubeznijo in modrostjo spremljati v njihovih „pomladnih viharjih“ v boju za čistost. Vsako zane-marjanje in popuščanje na tem področju, je lahko usodno zanje. Tako morajo, na primer, zelo paziti, kaj otroci gledajo na TV, kakšne revije in časopise berejo in s kakšnimi prijatelji se družijo. Uveljavljati morajo svojo avtoriteto, da se ne bodo neprimerno ali celo nespodobno

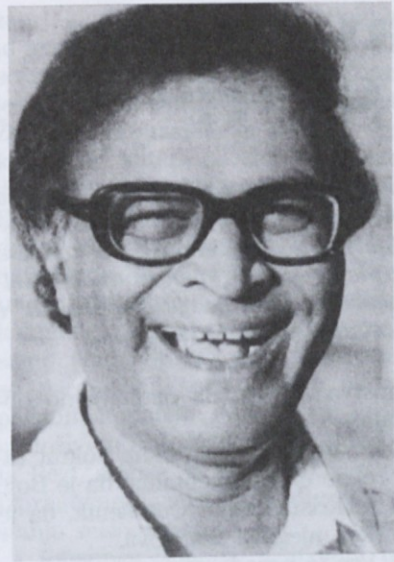
oblačili, še manj seveda obnašali. Najbolj bodo pa seveda pomagali svojim otrokom na tem kot na vseh drugih področjih s svojim zgledom in s primernim pojasnjevanjem vsakokratnih njihovih vprašanj in dvomov iz tega področja. Otroci imajo pravico in starši dolžnost, da otrokom ne samo ukazujejo in prepovedujejo, ampak da jim tudi razložijo, zakaj eno in drugo, kolikor so seveda v določeni starosti tega zmožni.

Četrtrič: Brez Božje pomoči je nemogoče ohraniti krepot čistosti. Ta se pa izprosi z molitvijo in s prejetjem zakramentov, zlasti zakramenta sprave in evharistije. Kdor misli, da bo sam z lastnimi močmi ohranil ali pa si znova pridobil zgubljeno krepot čistosti, ta bo moral sam izkusiti svojo nemoč na tem področju. Le ponižna, vztrajna in zaupna molitev bo učinkovito sredstvo v tem težkem boju. Sv. Avguštin, ki je sam dolga leta boril ta boj, je prišel do istega spoznanja in ga je v svojih prelepih „Izpovedih“ posredoval tudi drugim.

Končno: Glejmo, da ne bodo sami in tisti, ki smo zanje odgovorni, še povečali nezdravega in okuženega duhovnega ozračja, v katerem nam je živeti. Je to težko? Da, ni lahko. Kakor ni bilo lahko prvim kristjanom, ki so morali začeti živeti svojo novo krščansko življenje sredi pokvarjenega sveta. Toda le tako so ohranjali svojo vero in lepo novo življenje in v treh stoletjih s svojim zgledom pridobili za Kristusa moralno pokvarjeni rimski imperij. Tudi nam je dana ta naloga. Smo jo pripravljeni izpolniti?

2. Rada sem brala knjige indijskega jezuita Antony del Mello, pa sem zvedela, da je "veti sedež opozoril eventualne bralce na nevarnost za pravo vero, ki jo predstavlja branje teh knjig. Nekaj tega je bilo že objavljeno prav na kratko v Oznanilu, rada bi pa zvedela kaj več konkretnega o tej stvari. Mi lahko pomagate pri tem?

Je že več kot 6 let, odkar je Rimska kongregacija za obrambo vere objavila neko Naznanilo (Notificación) v zvezi s knjigami tega indijskega jezuita, ki je danes že mrtev. V glavnem je to Naznanilo povedalo,

da je v njegovih knjigah preveč trditve, ki so „nezdružljive s katoliško vero“. Med drugim pravi dokument, da P. de Mello „nadomesti Kristusovo razodetje z neke vrste gledanjem (intuicijo) Boga brez oblike in podobe“. Govori celo o Bogu kot o neki „čisti praznini“ (vacío puro). „Da se vidi Boga, je treba gledati samo svet. Nič se o Bogu ne da povedati; edino, kar moremo vedeti o njem, je, da je nespoznaven. Zastavljati si vprašanje o njegovem bivanju, bi bil pravi nesmisel.“

Med glavnimi zmotami tega indijskega teologa je treba naštet še naslednje:

- 1) Enači pojem krščanskega razodetja s teorijo Laotse-ja in daje temu zadnjemu celo neko prednost pred krščanskim razodetjem.
- 2) Ima trditve o Bogu, ki ne upoštevajo ali pa celo zanikajo Boga osebnost, ko ga omejuje na neko nejasno svetovno vseprisostnost.
- 3) Ironizira in pogosto tudi kritizira vsak poskus o Bogu kaj povedati s človeškimi izrazi.
- 4) Trdi, da nam Sveto pismo ne daje spoznati Boga.
- 5) Jezus Kristus naj ne bi bil pravi Sin Božji, ampak le v smislu, kot smo tudi vsi drugi Božji otroci. Jezus je eden od tolikih učiteljev.
- 6) Kristusova prisotnost v evharistiji je le simbolična.
- 7) Zdi se, da trdi, da se človek ob smrti nekako raztopi, kot se stopi sol v vodi.
- 8) Uči, da je moralno zlo, torej

greh, le stvar neznanja in pomanjkanja razsvetljenja. Še več: trdi, da „ni nič slabo ne dobro, ampak, da to stori le naša misel“.

To je nekaj najvidnejših zmot v spisih tega teologa. Zato je cerkveno učiteljstvo smatralo za svojo dolžnost izjaviti, da so ti nauki ne le nezdružljivi s katoliško vero, ampak da morejo povzročiti tudi težko škodo v bralcih. Znano je namreč, da se je nekaj Mello-vih knjig spremenilo v 'best sellers', ne samo med katoličani, ampak tudi zunaj katoliških krogov. Branje njegovih knjig je privlačno, a pogosto pospešuje bolj neko duhovnost brez Boga, ki je bliže gibanju Nove dobe (New Age), kot pa nauku Cerkve. Vendar je treba pripomniti, da Antony de Mello ni nikdar naravnost učil nauka New Age, a je vendar res, da mnoge knjigarne in tudi internet tega duhovnega gibanja ponujajo kupcem tudi dela tega katoliškega teologa.

Kot je zatorej videti iz povedanega, smo daleč od prave krščanske vere. Iz tega tudi sledi kot logična posledica, da katoliške knjigarne ne smejo prodajati njegovih knjig. Ne gre za kakšno nedopustno poseganje v tuje interese, temveč le za doslednost, ki mora biti lastna vsakemu resnemu katoličanu in katoliškim ustanovam.

3. V evangeliju se bere: „Če prideš k oltarju, pa se spomniš, da ima tvoj brat kaj proti tebi, pusti svoj dar pred oltarjem in se pojdi najprej spraviti s svojim bratom!“ Kaj pa, če nisem jaz užalil svojega brata, ampak on mene, pa me on noče prositi odpuščanja? Kako naj tedaj postopam?

Sv. Avguštin za take primere svetuje naslednje. Najprej bi bilo treba poiskati kakšnega tretjega človeka, ki je prijatelj obeh. Morda bo on lahko posredoval in naju spravil. Če mu to ne uspe, potem je z naše strani potrebno, da smo pripravljeni žalilcu iz srca odpustiti njegovo krivično ravnanje z nami. In če smo mu iz srca pripravljeni odpustiti žalitev, smo mu jo dejansko že odpustili.

Ostane nam še možnost in dolžnost zanj prositi Boga milosti, da nas bo prosil odpuščanja. Če namreč tega ne bo storil, bo imel le

Če nadnarava reče: „TUKAJ SEM!“

Letos bo minilo 40 let, odkar je v sluhu svetosti umrla Terezija Neumann iz Konnersreutha v Nemčiji. Sloveta je zaradi izrednih mističnih darov. Škofijski proces za razglasitev za blaženo je že končan. Postopek se sedaj nadaljuje v Rimu. Zapis o njenem nenavadnem življenju in opis Marijine smrti in vnebovzetja, kot ga je spremljala v mističnem življenju, je ponatis iz Glasnika Kraljice miru.

Menim, da je najbolje, da za uvod prepišem nekaj stavkov članka dr. Alojza Rebule, ki nosi drugo polovico naslova in je bil objavljen v 25 št. Družine 21.06.t.l.:

„Znano je, da je Cerkev glede takšnih pojavov izredno previdna (glej oklevanje pri evidentnem Medžugorju....). Dejansko je p. Pij imel proti sebi celo nekatere papeže, kakšnega vodilnega katoliškega znanstvenika (p. Gemellija), da mu niso dali miru z nenehnimi zdravstvenimi pregledi in da so mu nekaj časa celo prepovedali javno nastopati.

Sila, ki je tudi nad Cerkvijo, pa je hotela drugače: s p. Pijem je hotela dati svetu, ki hoče nazaj v po-

ganstvo, dokaz, da nadnaravno obstaja.

P. Pij je še en dokaz, tokrat takorekoč eksperimentalen, da je Bog, da je Kristus edini Odrešenik, da je Cerkev njegova ustanova.“

Vse te besede so pisane na kožo tudi preprosti podeželski ženi Tereziji Neumann (po domače, kot je tudi sama želela: Rezl) iz Konnersreutha na Bavarskem. V tridesetih letih prejšnjega stoletja so se z njo ukvarjali mediji kot medicinskim fenomenom. Živela je namreč brez vsake hrane in pijače, le od vsakodnevnega prejetja sv. Evharistije. To je trajalo polnih 36 let vse do njene smrti. Ko je regensburški škof dr. Graber l. 1982 imenoval konnersreuthski krog in postulatorja, ki naj bi prevzeli vse obveznosti pri postopku za razglasitev služabnice Božje za blaženo, je utemeljil interes Cerkve za to razglasitev z dejstvom, da nam je Rezl vzornica spoštljive ljubezni do evharističnega Kristusa od katerega je izključno - tudi biološko - živela. Istočasno pa nam je tudi za zgled, da ima trpljenje veliko, za večnost odločilno težo.

Rodila se je na veliki petek, 8. aprila 1898, malo predpolnočjo kot prvi od enajstih otrok staršema: krojaču in malemu kmetu Ferdinandu in Ani Neumann. Na samo veliko noč, 10. aprila, pa je bila krščena na ime sv. Terezije Velike.

Velika družina je živela zelo skromno in že pri štirinajstih se je morala zaposliti kot kmečka dekla pri daljnem očetovem sorodniku. Pri gašenju velikega požara si je 10. marca 1918 poškodovala hrbtenico, kar je izzvalo v naslednjih mesecih dva nesrečna padca pri nošenju bremen. Povzročila sta trajno ohromelost. Tej je sledila še slepota. 29.

aprila 1923 je na dan razglasitve Male Terezke za blaženo po štiriletni slepoti v trenutku spregledala. 17. maja 1925, na dan razglasitve svoje priprošnjice za svetnico pa je nenadoma popolnoma ozdravela po šestletni privezanosti na posteljo.

V postnem času leta 1926 so se pri njej pojavili naravno nepojasnljivi fenomeni: stigme t.j. rane na rokah, nogah in srčni strani (ostale so vse do njene smrti), videnja iz Jezusovega življenja, predvsem trpljenja in smrti. Slednje je za časa svojega življenja okrog 700 krat sodoživljala in sotrpela. To dogajanje je bilo vedno nadvse pretresljivo. Pričelo se je v četrtek, natanko 3 minute pred polnočjo, s krvavim potom v Getsemaniju, v petek prestala vse faze, kot jih poznamo iz Evangelijev: krvavela med bičanjem, pri pribijanju na križ sta se roki in nogi krčili, trepetali in krvaveli, v trenutku smrti je zastal njen srčni utrip in dihanje. Vse do nedelje je preležala kot navidezni mrlič v postelji - takrat pa se je ob 5 zjutraj nenadoma prerोजना prebudila. Njena radost in vzhicenje ob doživljanju vstajenja sta bili nepopisni. Ker se je to dogajalo v času, ko so bili na voljo moderni pripomočki, je seveda to dogajanje tako slikovno kot tonsko dokumentirano.

Imela je tudi videnja iz življenja Svete Družine in svetnikov. Sicer pa je živela samska Rezl povsem normalno, skromno in preprosto življenje, ki ga je ožarjala goreča ljubezen do njenega „ljubega Zveličarja“ in pa velika pripravljenost za pomoč, zaradi katere je kmalu zaslovela daleč okoli.

18. septembra 1962 je v starosti

on sam veliko škodo od tega: ne bo imel miru, še manj prave sreče. Vest ga bo pekla, v kolikor ne bo skušal zadušiti njenega glasu. Takole lahko molimo k Bogu zanj: Gospod, ti veš, da nisem jaz užalil svojega brata in da je v njegovo duhovno škodo, da je on užalil mene. Kar mene zadeva, te iskreno prosim, da mu odpustiš.

Tako moramo ravnati, če hočemo biti res dobri kristjani, Kristusovi učenci. On ni bil nikomur od nas ničesar dolžan, pa je vendar plačal dolgove namesto vseh nas, dolžnikov. Nikogar ni užalil, njega je pa takorekoč ves svet užalil in vendar ni za nas prosil Očeta kazni, ampak nebeško blaženost, ki nam jo je prej tudi obljubil. Naj nam bo on priča v naših srcih: če smo mi koga užalili, pojdimo ga prosit odpuščanja; če pa je kdo nas užalil, pa bodimo pripravljeni mu odpustiti in moliti za svoje sovražnike.

L.K.

64 let umrla zaradi srčnega infarta. Pokopana je v grobnici na konnersreuthskem pokopališču.

MARIJINA SMRT IN VNEBOVZETJE

Pater Ingebert Naab je bil priča nerazložljivega dogajanja o katerem je poročal 15. avgusta 1928 Fritz Gerlich. Terezija Neuman je gledala Marijino smrt, ki sta jo tako župnik Naber kot tudi Johannes Steiner časovno opredelila nekako šestnajst let po Jezusovi smrti, v čas med koncilom apostolov.

Marija je ostala še nekaj let po Odrešenikovem vnebohodu pri Janezu v Jeruzalemu, ki je takrat deloval tam in v okolici. Potem sta se skupaj podala v Efez, kjer sta nekaj let kasneje stanovala v nekaj minut jugozahodno od mesta ležeči podarjni hiši. (Medtem se je Pracerkev - po Pavlu - razširila kot „luč v temi“). Nekako trideset let pred svojo smrtjo, ki ji je bila oznanjena, je Marija izrazila željo, da bi še enkrat počastila tiste kraje v Jeruzalemu, ki so bili posvečeni z delovanjem in trpljenjem njenega Sina. Janez je z njo odpotoval v Jeruzalem. Naselila sta se v sobani poleg dvorane zadnje večerje. Po višjem vzgibu so prišli apostoli k Marijini smrti v Jeruzalem. Nekega sobotnega jutra so bili zbrani pri Mariji. Marjkal je Jakob starejši (bil je leta 44 obglavljen na povelje Heroda Agripe), Tomaž pa še ni prispel. Bil pa je že med njimi temperamentni Pavel, ki ga je Rezl poznala že iz prejšnjih videnj (zaradi njegovih ognjevitih nastopov ga je imenovala vihravec) in še nek mož, ki so ga apostoli obravnavali kot sebi enakega; Rezl ga do takrat še ni videla v prejšnjih videnjih. Po mnenju župnika Naberja bi bil to lahko sv. Barnaba. Apostoli so se z Marijo pogovarjali o Jezusu. Hrepenenje po Odrešeniku pa je naenkrat pri njej postalo nenekrat tako silovito, da je povsem oslabela in pobledela in je preminila v naročju apostola Janeza (svojega drugega sina).

Rezl je videla, kako se je v tem trenutku Marijina duša dvignila iz telesa kot živa, vendar brez telesna svetla postava. Apostoli so stali žalostni ob truplu brez duše. Janez je

zaprl Marijine oči in usta. Poljubil jo je na čelo, desno lice in usta, kar so storili tudi ostali apostoli. Potem je bilo truplo pripravljeno za pogreb. Žene so ga mazile in povile s travkovi, med katere so dale tudi ostro dišeča zelišča. Medtem pa sta šla Peter in Jakob mlajši v cedronsko dolino, da bi videla grob, v katerega naj bi položili Marijino truplo. Ta ni imel nobenega predprostora, kakršnega je imel Odrešenikov grob, samo vrata. Še isti dan - v soboto - so tja položili truplo. Grob so zapечатili. Podatek „sobota“ ne izvira iz doživetno ali videnjskega področja Rezl, ampak je bil pridobljen pri izpraševanju med povzdignjenem stanju mirovanja

Johannes Steiner, neutrudni oznanjevalec Konnersreutha, je zapisal doživetja p. Ingeberta. Priložnostno je vstavljal Gerlichovo besedilo: Rezl se je videla predstavljena pred Marijin grob. Bilo je rano nedeljsko jutro. Ne blizu, ne daleč ni bilo videti nikogar. Naenkrat je prišla svetloba od zgoraj. Zviška sta lebdela dva angela z bleščečo postavo Marijine duše. Rezl je enega spoznala: to je oni, ki je rekel „Šelam lih Mirjam“, torej angel oznanjenja Gabriel. Drugega ni poznala. (Po njeni izjavi med povzdignjenim stanjem mirovanja je bil to Marijin angel varuh). Te tri svetle postavice so se spustile v grob, pri čemer jih niso ovirala zaprta vrata groba. Takoj so se znova prikazale, toda Marija ne več kot prosajno svetlo bitje, ampak je prišla s svojim oživilnim, blaženim telesom, žareča in oblečena v bleščeče oblačilo. Svetilo se je kot sveži sneg v soncu.

Angela sta vodila Marijo, tako da sta jo vsak držala pod eno roko, z drugo roko pa se dotikala njenega hrbta in jo nosila v višavo. Toda to nošenje je bilo bolj počastitev kot nuja, kajti težnost ni več obremenjevala Marijinega telesa. Rezl je s pogledom sledila postavam. Nenadoma se je stopnjeval izraz veselja na njenem obrazu. Zviška se je prikazal Kristus v nepopisnem sijaju z nebeškim dvorom, neštetimi angeli in svetniki. Odrešenik je hitel Mariji naproti, ob njem pa, breztelesen, vendar prepoznaven, sv. Jožef. Pri snidenju sta prevzela Odrešenik in sv. Jožef spremstvo namesto ange-

lov, da bi njo, ob katere FIAT sta se združila (poročila) nebo in zemlja, med radostjo stotin zborov blaženih, ki so prepevali in muzicirali spremljajoč Odrešenika, ki jo je ustoličeval za kraljico nebes in zemlje.

Pri nekem drugem, še daleč ne tako silnem vzbujenju je Rezl sodelovala pri dogajanju tako, da je skočila pokonci, klicala „z vami, z vami!“ iztegnila roke proti zgoraj lebdječim postavam in se dvignila na konice prstov, tako da so navzoči nehote pogledali ali se še sploh dotika tal.

Pri Marijini smrti nenavzoči apostol Tomaž je medtem v ponedeljek prispel v Jeruzalem. V torek naj bi Marijin grob ponovno odprli. Tomaž je ponovno zakasnil. Rezl je videla apostole priti h grobu, videla, da so si ogledali nepoškodovano zapечатenje. Po odstranitvi pečata in odprtju vrat so se presenečeni ogledovali v grobu. Trupla niso našli, pač pa le poveje, ki so ležali na svojem mestu, kot da še vedno obdajajo truplo. Že so se vračali, ko jih je ujel Tomaž. Ker ga pojasnilo tovarišev ni zadovoljilo, so se skupaj vrnili h grobu. Rezl je smeje se iztegnila kazalec in dvakrat z njim potipala navzdol. Kot je nato povedala v stanju zamaknjenosti, je namreč posnemala apostola Tomaža, ki je s svojim kazalcem na dveh mestih drezal v še vedno stoječe poveje, da bi se prepričal o praznini lupine.

Apostoli so se medsebojno opozorili na iz groba izhajajoči nezemeljski prijetni vonj. Rezl je vdihovala ta nepopisni vonj z rahlo razširjenimi nosnicami. Kretnje njen rok in pogled so se usmerjali vedno znova navzgor. Tudi pogledi apostolov so se usmerjali tja. V razburjenih veselih pogovorih so zapustili grobišče, polni začudenja nad zapечатanim grobom, nedotaknjenimi povoji in nadzemlskim prijetnim vonjem. Izpovedali so svoje prepričanje, da je Marija telesno zapustila grob in bila vzeta v nebesa, kar je (dejansko iz apostolskih časov segajoča) tradicija Kristusove Cerkve, „ki jo je le-ta skozi stoletja zvesto ohranjala in v svetem letu 1950 z vključitvijo v marijanske dogme potrdila“ - zaključuje Johannes Steiner.

J.N. v Glasniku Kraljice miru

O nekom, ki noče obstajati

ALOJZ REBULA

„Ali ste prebrali knjigo Gabriele Amortha Izganjalčeva pripoved?“

„Onega eksorcista? Prebral.“

„Kaj pravite?“

„Da bi jo morala Družina zas-tonj razposlati svojim naročnikom, kakor je Delo razposlalo svojim Ecovo Ime rože. Le da je to velik strošek. Družina nima za sabo slovenskega kapitalizma...“

„Ampak to veste, da v hudobnega duha ne verjamejo niti nekateri verniki...“

„Toda komu med njimi je skoraj laže verjeti v hudiča kakor v Boga. Zlo je preveč očitno v človeški zgodovini pa tudi v nas samih...“

„A o obstoju hudiča dvomijo celo nekateri katoliški teologi, čeprav je menda okrog dvestokrat omenjen v Svetem pismu. Imajo ga za abstrakcijo, za metaforo zla.“

„Na primer oni švicarski teolog, ki je napisal knjigo Weg mit dem Teufel — Stran s hudičem. Prebral sem jo. Rad bi tega teologa videl pri enem tistih izganjanj, ki so opisana v tej knjigi. Da bi videl takšne abstrakcije: podivjanega

obsedenca, ki izkazuje nadčloveško fizično moč, govori neznane jezike, odkriva skrite stvari... Sicer pa argumenti ne prepričajo, če nočete verjeti. Ja, tudi kakšen teolog dvomi. A Pavel VI. je rekel: 'Kdor ne verjame v obstoj hudega duha, ne verjame evangeliju.' Isto misli sedanji papež.“

„Dejansko je iz knjige videti, da je glavna hudičeva skrb skrivati svojo lastno identiteto. Eksorcistu zelo težko prizna svojo prisotnost, zelo težko izda svoje ime. Ko da je njegovo geslo: 'Ne obstajam. Me ni.'“

„Znano je, katera je njegova največja zmaga v modernem svetu: nevera vanj.“

„Torej vas je knjiga prepričala.“

„Ji ni bilo treba. V tistega, o katerem govoriva, sem verjel, odkar verujem v Kristusa.“

„Pa vas je v knjigi kakšna reč posebno prevzela?“

„Recimo spoznanje, da imamo opraviti ne s kakšnimi ubogimi klateškimi zlodeji, ampak z organizirano vojsko. Da so padli duhovi ohranili isto mesto v hierarhiji, ki so ga imeli pred padcem. Da so oblasti ostale oblasti, da so troni ostali troni. Po domače: major ali polkovnik pod sv. Mihaelom je ostal major ali polkovnik tudi od Luciferjem...“

„Še česa se boste spomnili iz knjige...“

„Kako je Leon XIII. po nekem videnju ukazal po maši molitev k sv. Mihaelu — molitev, ki se je starejši še spominjamo... 'Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju...' Po koncilu so jo ukinili. Čez koncil je pač šel val optimizma ('Gaudium et spes — Veselje in upanje...').“

LJUBEZEN mešanega zakona

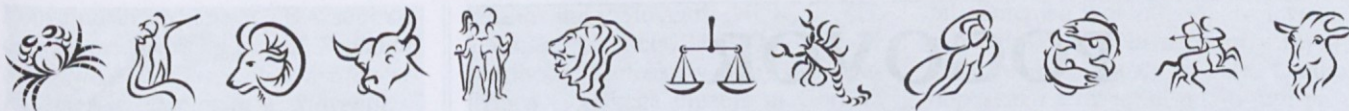
P. MIRKO PELICON

Kaj je duhovnost? Duhovnost za nas kristjane ni nekaj abstraktnega, visokega, nerazumljivega, ampak nekaj, kar prihaja od Svetega Duha, ki je oseba, ki človeku daje nekaj osebnega: ljubezen. Sveti Duh je ljubezen ljubezni treh božjih oseb. Zato ima ljubezen Svetega Duha svoje obličje, to je obličje vsakega človeka, vsakega zakonca. Kaj pa pomeni živeti po Svetem Duhu? Pomeni prepoznati v svojem življenju to rdečo nit ljubezni, od staršev do bratov in sester, do prijateljev in moža ali žene, ter živeti naprej v zavesti, da vse, kar je del moje osebne zgodbe, postane nekaj svetega, nekaj, kar je deležno Njegove previdnosti.

Zakaj takšna „uvertura“ v tej rubriki? Preden grem z nekom v zakon, me sama ljubezen do odgovornosti izzove, naj postanem pozoren do vprašanja, ali bom s sprejetjem so-proge ali soproga sprejel ne samo to, kar je meni všeč, ampak vse, kar se skriva za njenim, njegovim obličjem, namreč za njeno/njegovo zgodbo. Takšna tematika je sicer morebiti že izrabljena, saj vsi vemo že na pamet, kaj pomeni se poročiti. Vsak duhovnik ali poročen človek te bo opozoril, da je v zakonskem življenju pomembno sprejeti vse, kar ti to nudi na krožniku. Pogosto pa pozabljamo, da je krščanska duhovnost življenje v ljubezni, v umiranju lastnemu samoljubju, v pozornosti in ljubezni do drugega kot „per se ipsum-do samega sebe“. Sprejeti drugega pomeni sprejeti in vzljubiti njegov svet, njegovo osebno in družinsko in seveda narodno kulturo. To je zelo pomembno, če hočemo razumeti in živeti do konca svojo krščansko poklicanost. Pri mešanih zakonih je pomembno, da je ta vidik ovrednoten prav iz duhovne perspektive, ker v ljubezni je vse zaobjeto; ni partnerja, ki bi veljal več ali manj, dostojanstvo in spoštovanje osebe z vsem tem, kar ta oseba nosi,

Ali je moja usoda določena že ob rojstvu?

Zdi se upravičeno, da se sprašujemo o svoji prihodnosti, o tem, kaj bomo naredili iz svojega življenja. Zatekanje k astrologiji, jasnovidnosti, numerologiji si lahko predstavljamo kot odgovor na bližajočo se situacijo ali pa kot neke vrste zdravilo proti strahu pred prihodnostjo.

V resnici se ta različna verovanja opirajo celo na bolj ali manj znanstvene podatke in ponujajo razlage, ki niso prav nič racionalne.

Astronomija je na primer znanstvena veda, astrologija je vraževerje, celo preračunljiva prevara: potrebno je biti previden pri podatkih, ki jih običajno uporablja, saj vemo, da so v zadnjih dveh stoletjih odkrili tri nove planete v sončnem sistemu (Uran, Neptun, Pluton). Ali veste, da se položaj znakov zodiaka spreminja glede na os zemlje? Zaradi tega je astrologija osnovana na podatkih, ki znanstveno niso zanesljivi. Kako naj torej verjamemo njenim razlagam na osnovi zvezdnega položaja?

Že same razlage so problematične: vsaka interpretacija temelji na

mreži podatkov. Vemo pa, da obstaja več šol, ki astrološke podatke različno razlagajo; zakaj bi bolj zapali eni kot drugi? Lahko tudi sumimo, da se razlaga približuje ved-
eževanju. Kateri nagibi jo vodijo?

Lahko bi ugovarjali, da so se napovedi astrologa za določeno osebo uresničile, vendar se pri tako velikem številu t.i. prerokb ni težko predstavljati, da katera od njih po naključju zadene v polno; možno je tudi, da je prerokba vplivala na osebo, ki je šla po nasvet k „jasnovidcu“.

Ne pozabimo tudi, da so tisti, s katerimi se posvetujemo, zmožni z opazovanjem „stranke“, uganiti njene strahove, pričakovanja in celo nekatere pomembne osebnostne značilnosti: to ni nobena jasnovidnost, samo malo psihologije...

Kaj je bolj normalnega, kot da premišljujemo o svoji prihodnosti? Toda ali lahko strah pred jutrišnjim dnevom upraviči vero v vraževerje ali odpoved svoji svobodi? Vera v usodo in psevdodeterminizem vklene našo svobodo. Razumljivo je, da se, dokler ne vemo, zakaj smo ust-

varjeni, bojimo jutrišnjega dne. Toda ali ni bolje, da si, namesto da se opiramo na izpeljave, postavimo prava vprašanja, ki nam bodo edina pomagala napredovati?

Naključje ali stvarjenje?

Človek se zaveda svojih omejitev in svoje končnosti. S tem pa je nezadovoljen, kot da bi bil ustvarjen za nekaj več. Torej „kdo te je naredil za človeka?“ Težje, kot si mislimo, je zavrniti hipotezo o Bogu. Ali s tem, ko govorimo o naključju, ne razlagamo naključja za Boga, kot to počnejo nekateri znanstveniki? Drugi znanstveniki pravijo, da če je naključje uspelo ustvariti človeka od „velikega poka“ preko zvezd do prvih celic življenja, potem je to naključje moralo na loteriji milijonkrat zadeti glavni dobiček!

Drugi, ki verjamejo, da se bodo zavarovali z ateistično znanostjo, morajo navsezadnje napisati z veliko začetnico Narava ali Evolucija ali Materija.

Zakaj torej ne bi sprejeli Boga namesto izmuzljivega naključja?

In če smo svobodni, zakaj ne bi iskali tega Boga, ki nam dopusti, da ga prepoznamo? In da ga slišimo reči: „Ljubim te, in če hočeš, ti že od danes naprej obljubim večnost ljubezni.“

Človek je več kot žival, obdarjena z razumom in pametjo. Želi delati dobro, zmožen je ljubiti in biti ljubljen in je zato več kot žival. To edinstveno bitje izvira iz zemlje in evolucije. Toda človek seže višje, ker je poklican. Ustvarjen je po božji podobi, poklican je za svobodno srečanje z Bogom in za srečo. To hočemo reči s tem, ko pravimo, da ima dušo.

vero, ljubezen, utelešeno v kulturi, je nekaj svetega in spoštovanja vrednega. Ni malo primerov razhajanja v zakonski zvezi in je zelo boleče zaradi prepovedi - ponavadi s strani neslovenskega partnerja -, da mati nauči otroke jezika, ki je tako intimen, osebni dejavnik osnovne komunikacije. Posredovanje materinega jezika otrokom v mešanem zakonu ni stvar narodnih pravic, ampak predvsem stvar ljubezni, torej nekaj, kar je globoko duhovno in krščansko. Ko greš v zakon, vedi, da je iz ljubezni pravilno, da se o tem pogovoriš s partnerjem, ki ni Slovenec, ker zanikanje lastnih korenin v življenju pelje v

zmedo in nevrozo. Obe stanji pa zdaleč ne odgovarjata človeški in duhovni zgrajenosti zrelega človeka. Še lepše je takrat, ko se partner zmore iz ljubezni naučiti tvojega jezika, ki je zrcalo tvojega duhovnega sveta. V krščanskem zakonu je to stvar vere, ki bi bila brez ljubezni puhla, brez konkretnih dejanj in odprtosti do različnosti in spoštovanje bogastva, ki ga mešani zakoni lahko predstavljajo. Za to je v zakonu potrebna molitev, prava molitev, ki privede do očiščenja. Čistost srca pa ti pomaga, da vidiš partnerja v svojih barvah, ne naslikanega, kot ga ti hočeš.

Novi glas

POGOVOR

z dr. Janezem Arnežem

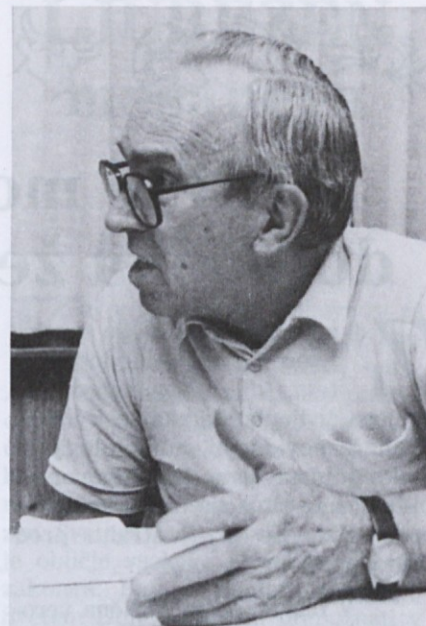
Dr. Janez Arnež je večini bralcev DŽ dobro poznan po svojem izrednem delu in ustanovi Studia Slovenica, ki zbira in hrani poleg drugega gradiva tudi naše zdomske publikacije in arhive. Manj pa poznamo njegovo osebno življenjsko pot. Zato ga bomo ob tej priložnosti prosili, naj nam najprej pove kaj o sebi.

V Sloveniji sem maturiral na klasični gimnaziji v Ljubljani. Nato sem se vpisal na pravno fakulteto in sem končal prvi letnik z izpiti. Istočasno sem poslušal predavanja iz filozofije na teološki fakulteti. Pri dr. Trstenjaku sem napravil izpita iz Uvoda v filozofijo in iz Zgodovine filozofije.

Novembra 1943 sem šel k domobrancem v Trst. Nisem pa nosil puške. Ukvarjal sem s kulturnim delom, tako n. pr. sem zbiral po Ljubljani knjige za slovensko gimnazijo v Gorici, hodil v tržaško knjižnico skozi več mesecev in pripravil obširno bibliografijo (kartoteko) o vprašanju italijansko-slovenskih odnosov, o Trstu, Gorici, Julijski Benečiji, Beneški Sloveniji. Kartoteko sem pustil v Ljubljani pri

odvetniku dr. Leonu Staretu. Pozneje sem zvedel, da je komunistična oblast gradivo zaplenila in odnesla v Beograd, v arhiv zunanjega ministrstva.

Aprila 1945 sem se s skupino domobrancev umaknil v tržaško pristanišče in mislim da je bilo 2. maja, ko smo ponoči odpluli na hrvaški ladji proti Italiji. Pristali smo ob izlivu reke Tilment (Tagliamento) v morje. Po dveh tednih čakanja so nas končno novozelandski vojaki odpeljali v Cese-no. Pridružil sem se civilistom in z njimi prišel v taborišče Riccione. Po lepo preživetih poletnih mesecih v tem obmorskem letoviškem kraju sem odšel iskat možnosti za nadaljevanje študija. Bil sem v Švici, a zavrnen, bil v Milanu, a brez možnosti za

preživljanje. Za nekaj mesecev sem se zadržal v Bolgini z namenom, da bi študiral ekonomijo. Ko sem dobil belgijski vizum, po posredovanju dr. M. Kreka pri zunanjem ministru Paulu Spaaku, sem odšel na študij v Louvain. Tam sem diplomiral sprva iz političnih ved, nato pa še iz ekonomije.

Kdaj ste odšli v Severno Ameriko?

Jeseni 1951 sem dobil imigracijsko dovoljenje in odšel v ZDA. Tam sem na Yale univerzi naredil magistririj iz ekonomije, v Kanadi na univerzi Laval v mestu Québec pa doktoriral iz ekonomije. V ZDA sem imel razne službe, tako tudi v Kongresni knjižnici (Library of Congress) v Washingtonu in potem sem preko trideset let učil ekonomijo v St. Joseph's College v New Yorku.

Nekateri mislijo, da sem študiral tudi v Španiji; nisem. Sem pa vsako leto, od 1948 do 1951, v počitniških mesecih potoval skozi Pariz, kjer sem se rad ustavil, v Barcelono in Madrid, kjer sem sodeloval pri tedenskih tečajih, ki so jih vsako leto priredili stanovci. Prijatelj Viktor Antolin je izdal revijo (razmnoženo) *Nova doba* (kot študentska revija: Rim 1946-47, Madrid 1948-1949. V letih 1951-1952 pa je postala revija za družbeno vprašanja). Pri tej reviji sem sodeloval od začetka njenega izhajanja. Že v

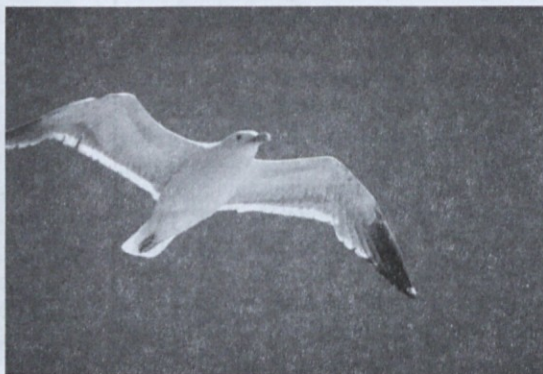
Od nagona k svobodi in ljubezni

Žival ima nagon, človek pa razpolaga z razumom in svobodo. To mu omogoča, da gradi svoje življenje, ustvarja, izumlja (tehnoški napredek), izdeluje umetnine. Lahko se prilagaja številnim novim položajem.

Biti svoboden pomeni, da nisi suženj nagonov, strasti. To je zmožnost, da se ne podvržeš dogodkom. Biti svoboden pomeni, odločiti se, kaj boš delal glede na cilj, ki ga imaš pred seboj.

Svoboda ni dana enkrat za vselej. Človek, „kulturno bitje“, lahko s svojo izbiro raste: sposoben je odgovarjati za to, kar je. To je odgovornost. Tako lahko dá človek smisel svoji svobodi. Zaradi svobode lahko ljubi in prav to ga izpolnjuje.

Iz revije On živi

Louvainu in pozneje v ZDA sem sodeloval pri Družabni pravdi, *Svobodni Sloveniji*, *Zborniku Svobodne Slovenije*, *Ameriški Domovini in Sloveniji*.

Kdaj vam je prišla na misel ideja, katero uresničujete že večji del svojega življenja?

Ko sem bil študent v Louvainu, sem mislil na potrebo ustanovitve katoliškega inštituta v Sloveniji. Tam sem izdal programatično razmnoženo in preko nje sem skušal pridobiti kakega somišljenika, ki bi bil pripravljen sodelovati pri zbiranju gradiva za tako ustanovo; predvsem tujo znanstveno literaturo. Nisem našel nikogar.

Ko sem prišel v Kongresno knjižnico v Washingtonu, sem videl, da ni najti informativnih del o Slovencih v tujih jezikih. Slovenci so prispevali male drobce, tujci pa ponajveč Slovincem nenaklonjene omembe v svojih delih. Z dvema prijateljskima sem se dogovoril, da začnemo sami izdajati knjige o Slovencih. Z enim od prijateljev sem naredil načrt za prvo knjigo: razdelila sva si poglavja in določila rok, v katerem naj bi bila poglavja pripravljena. Sam sem pripravil, kot sem obljubil, prijatelj pa niti vrstice ni napisal.

Pa ste vseeno vztrajali...?

Uvidel sem, da bom moral z delom nadaljevati sam in sam tudi končati. Tako je izšla leta 1958, v drugem letu moje zaposlitve v Kongresni knjižnici, prva knjiga v zbirki *Studia slovenica*: *Slovenia in European Affairs: Reflections on Slovenian Political History*. Vse delo za knjižno zbirko je ostalo v mojih rokah do danes. Od časa do časa sem dobil pomoč pri prodaji knjig. Letos je v zbirki *Studia slovenica* izšla 32. knjiga: *Sejni zapiski 1946-1947* Akcijskega odbora za zedinjeno in suvereno slovensko državo. V delu imam dve knjigi: Dr. Ciril Žebot in njegovo delo za slovensko državo ter *Zgodovina slovenskega krščanskega delavskega gibanja v emigraciji*.

Že kot študent v Louvainu sem začel z zamenjavo knjig s kulturnimi

ustanovami v Sloveniji (NUK, SAZU, Teološka fakulteta, Univ. knjižnica v Mariboru, Teološka v Mariboru, Knjižnica Goriškega muzeja in Goriška študijska). Knjižnice so rade sprejele vabilo za zamenjavo, ker so imele težave priti do deviznih sredstev in tako do nakupa knjižnih del v tujini. Ta zamenjava je trajala več ali manj do konca osemdesetih let.

Drug problem pa je bilo zbiranje slovenske kulturne dediščine v zamejstvu in v izseljenstvu. Slovenci, ki so živeli izven meja osvobodene domovine, so izdajali razne publikacije, časopise, vabila na prireditve in sestanke, sporede pevskih in glasbenih nastopov, sejne zapiske itd. Ti pisni dokazi slovenskega življa in udejstvovan-

ja, skupno s fotografijami, predstavljajo bistveno zgodovinsko dokumentacijo slovenske navzočnosti v svetu. Zbiranje tega gradiva so Slovenci zamenjali. Pred vojno je bil državni zavod za izseljenstvo v Zagrebu in je bil po svojem delu sam sebi in svoji birokraciji namen. V Ljubljani je bila Rafaelova družba in Univerzitetna knjižnica, ki naj bi bila tudi narodna - ne ena in ne druga ustanova - ni prešla od obljub in deklaracij do dejanj. Po drugi svetovni vojni se je nova oblast preko svojih ustanov brigala za politično propagando in informativno službo, ignorirala pa narodni vidik izseljenstva. Obe ustanovi, NUK in SIM sta dobivali zajetne državne fonde, ki sta jih uporabljali za potovanja svojih predstavnikov po svetu in za njih pridiganje o odlikah komunistično vodene države. Del finančnih sredstev je

bil namenjen tudi za podporo levičarskim slovenskim ustanovam v tujini, vključno za vinotoče in bare. Uradni odposlanci so v tujini dobili tudi precej literature, ki je izšla v tujini in ki so jo le oni smeli uvažati, kar je bilo navadnim smrtnikom prepovedano. Kar je tako te izseljenške literature slučajno prišlo v Slovenijo, je ostala v 'škatlah' kot nepomemben star papir.

V ZDA sem začel zbirati slovenske tiske, karkoli sem uspel dobiti. Vedel sem, da bodo moje prostorske omejitve kmalu morale ustaviti zbiranje. Veliko te izseljenške literature sem pošiljal NUK-u na prošnjo g. Jožeta Žužka, šefa nabavnega oddelka. V zameno sem si lahko izbral v NUKU med dvojnicami knjige, ki so me zanimale in sem jih nato odposlal na svoj naslov v ZDA. Dr. Bruno Hartman je želel imeti podobno zamenjavo v korist mariborske univerzitetne knjižnice, a komunistična oblast tega ni dovolila in je moje pošiljke zaplenila.

Vse to ogromno delo ste vršili v „prostih urah“, po svojem poklicnem delu?

Ko se je bližala doba moje upokojitve, sem mislil na selitev v Evropo. Nastalo je vprašanje, kam bi z zbirko knjig, časopisov, revij, fotografij itd, ki se je že nabrala v toliki meri, da je napolnila moje newyorško stanovanje. Ker je bila selitev z literaturo v Slovenijo izključena, sem skušal najti alternativno rešitev. Dogovarjal sem se že v Gorici, da bi najel pri nekem Slovincu stanovanje v stari stavbi, ki bi lahko sprejelo kar precejšnjo knjižnico. Odločil sem se, da se bom naselil v italijanski Gorici.

Prišlo je do velikih političnih sprememb v Evropi, ki so spremenile moje načrte.

Kako se je razvijalo vaše delo po padcu berlinskega zidu?

Padli so komunistični režimi. Tudi v Sloveniji. Spomladi 1991 je izšel nov slovenski zakon o ustanovah. Hitro sem pripravil vso potrebno dokumentacijo in julija 1991 sem raziskovalni

inštitut Studia slovenica registriral pri temeljnem sodišču v Ljubljani. Odločil sem se, da bom zbral čim več dosegljivega gradiva v ZDA in Kanadi in ga prepeljal v Ljubljano. Čim je država prepustila poslopje zavoda sv. Stanislava slovenski Cerkvi, sem pripeljal zabojnik (container), ga spravil v kletno telovadnico in se naselil med knjige. Bil sem prvi stanovalec v zelo 'demolirani' stavbi: vse okenske šipe razbite, vse luči razbite, vsi radiatorji odstranjeni itd, zapuščina komunistične soldateske. Tedanji nadškofjski ekonom je dejal pokojnemu Boštjanu Kocmurju: Arneža ne maramo; toleriramo ga, ker se nam je vrnil. Povedal je resnico, ker sem se resnično vrnil. Prepričan sem bil, da je bil to edini možen pristop, da dobim streho za zbirko Studia slovenica.

Koliko gradiva ste nabrali in kam ste ga namestili?

V celoti sem pripeljal štiri ladijske zabojnike. Prvega, ki sem ga pripeljal iz New Yorka, sem izpraznil in gradivo namestil v opuščeni šolski stavbi v Šmartnem v Goriških Brdih. Drugega in tretjega (iz Argentine in iz Kanade) sem spravil v telovadnico Zavoda sv. Stanislava, četrtega, iz New Yorka, pa začasno v svojo hišo v Višnjeviku v Goriških Brdih. Seveda je bilo kar precej potov, posredovanj itd, da je vsa ta roba prešla cerberske carinike, ki so bili napolnjeni z indoktriniranim nezaupanjem in celo s sovraštvom do pisane besede. Pripeljal sem tudi štiri tovornjake slovenskega gradiva iz Nemčije, Francije, Avstrije in Gorice. Ko sem vse te stvari spravil v Zavod sv. Stanislava, sem se moral znotraj zavoda večkrat seliti z vso to rastočo goro literature.

Kako je bil sprejet vaš projekt pri svetni in cerkveni gosposki?

Najhuje razočaranje pa sem dosegel, ko sem bil prisiljen ugotoviti, da ta moj načrt nima simpatije ne pri 'tronu in ne pri oltarju', kot so srednjeveški Francozi označevali svojo nadrejeno gospodo. Ni bilo ne zanimanja, še manj pa naklonjenosti ne pri svetnih in ne pri cerkvenih oblasteh. Ostal sem nekak blokiran vrinjenec. Dali so mi v obnovljenem delu Zavo-

Dr. Arnež s soprogo

da prostore, ki so jih že med obnavljanjem zmanjšali in še pregradili z nepotrebnimi stenami. Moral sem se prikloniti in molčati. Naročil in plačal sem iz svojega žepa police, ki so mi jih mizarji naredili po meri. Ker je bil prostor visok, sem lahko postavil police do stropa s hodnikom v 'prvem nadstropju'.

Tako je šlo nekaj let. Dobil sem odpoved in konec junija 2002 bi moral prostore, ki sem jih imel v najemu, izprazniti. Iskal sem zatočišča skorajda na vseh štirih straneh neba. Brez uspeha. Pritrčiti pa sem moral kome-

Dr. Arnež v Škofovih zavodih pred devetimi leti

tatorjem, da bi selitev na deželo poimenovala konec ustanove, zgolj uskladiščenje gradiva. Začel sem pogostejše in pogostejše voziti revije in knjige na odpad. V glavnem so bile to dvojnice, nekaj pa tudi originalnih del. Nisem videl drugega izhoda kot da vs skupaj najde svoj konec v papirnici, ki naj iz teh tragično zavrženih del naredi papir za velika dela novih prerokov. Precej ton papirja je papirnični mlin dobil od Studia slovenica.

Vse to je bilo še pod staro, prvo upravo Škofovih zavodov. Kasneje so se razmere menda boljšale?

Ne morem si kaj, da ne bi mislil, da je Bog sam posredoval na zelo uspešen način in preprečil izginotje Studia slovenica. Novo vodstvo Zavoda sv. Stanislava je dodelilo inštitutu Studia slovenica novo obnovljene prostore in pomagalo julija 2002 seliti celotno zbirko v Gnidovčev dom. Prostor so nekoliko večji kot so bili prejšnji in ker je vodstvo dovolilo odstraniti vse prečne stene in strop ojačiti z betonskimi pregradami, je sedaj knjižnica v eni ca 30 m dolgi dvorani. Mizarji so po naročilu naredili nove police in postavili okoli in okoli hodnik 'v nadstropju', da so police, ki segajo do stropa, dostopne. Inštitutu pripada tudi zaprti hodnik, v katerem je Goršetova galerija.

Ali imate kake stike z NUKom?

Že pred leti je mag. Žumer, ravnatelj Arhiva republike Slovenije obiskal inštitut Studia slovenica in se prepričal, da je arhiv, ki ga inštitut hrani, pomemben za Slovenijo. Zato že peto leto prihaja en dan v tednu arhivistka Arhiva RS in urejuje arhiv Studia slovenica. Ta arhiv je napolnil že skoraj tisoč arhivskih škatel. V tem arhivu je morda 20.000 ali več fotografij in potrebna bi bila posebna oseba, ki bi se posvetila fototeki. Potrebno bi bilo slike identificirati glede na osebe, kraj in čas. Vsako leto, ki mine, to možnost identifikacije stalno zmanjšuje. Po približnih računih bi se usodil reči, da je v knjižnici okoli 45.000 knjig in kakih 600-700 enot periodičnega tiska. Umetniška zbirka ima okoli 60 Goršetovih plastik in kakih 70 njegovih risb, poleg ca 40 slik drugih slovenskih slikarjev.

karjev (Bara Remec, Aleksa Ivančeva, Ivo Šubic, Milan Volovšek itd)

In prihodnost?

Med Slovenci, ne doma in ne v tujini, ni videti zanimanja za slovensko kulturno dediščino, za njeno hranjenje, negovanje, analiziranje, združeno z željo z njo odkrivati našo preteklost. Priznati je treba, da zanimanje za pretekle misli in besede ter dejanja ni pridobitni posel, ni stopnica v kariernem napredovanju, skratka je nekaka stranska zaverovanost, ki ni združljiva s potrošniškimi in uspešniškimi ambicijami. Imam občutek, da sem z delom za Studia slovenica naredil v svoji patriotični naivnosti neumnost. Postavil sem vrtljak v puščavo. Komu naj služi, če presega smiselnost človeških dejanj? Vprašanje, ki me izziva je, ali je zamisel inštituta Studia slovenica, prišla pre zgodaj ali pa prepozno. Dokaj jasno pa mi je, da je danes anahronistična ustanova. Materialno blagostanje razjeda korenine duhovne kulture. S stališča pragmatizma nikakor ne morem opravičiti nastanka in razvoja Studia slovenica. Nima ne proizvajalcev in ne potrošnikov. Cui bono, potem? Za delo na tem področju niso pomembne univerzitetne diplome, kajti to delo je možno le tistemu, ki ima, kar Francozi imenujejo 'vocation'.

Zato tudi nisem uspel prepričati Slovence o pomembnosti hranitve najskromnejših 'artifaktov' iz življenja izseljencev. V par desetletjih bodo slovenske naselbine zamrle, ne bo več slovenskih tiskov, ne piscev in ne bralcev, samo ohranjeni pisni pričevalci bodo zgodovinarjem pomagali oživeti slovensko preteklost. Seveda le, če bodo ohranjeni in ne zavrženi. Pa tako enostavno je vse zmetati na smetišče, da je v hiši potem lepo in čisto. Kako žalostno je, če tako številni člani malega naroda zgubijo smisel za zgodovinski spomin, ker jih je naprednost napolnila z vero, da samo današnjost prinaša dohodek in ugodje.

Posledica vsega tega je, da samo tisto, kar sem 'dobil', ko sem obiskoval naselbine in ob tisti priliki nekateri Slovence le prepričal, da so dali svoje 'stare papirje' za namene Studia slovenica, namesto da bi jih zavrgli, je sedaj v knjižnici in v arhivu. Ko pa

Odgovor na SIDA (AIDS)

S. MIRJAM CVELBAR

Avtorica je redovnica in zdravnica. Njene ugotovitve izvirajo sicer iz Slovenije, zaključki pa so veljavni vsepovsod.

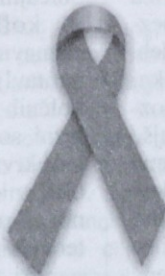
Svetovna zdravstvena organizacija je leta 1989 razglasila 1. december za svetovni dan boja proti sidi. Čeprav v Sloveniji pojav te smrtonosne bolezni še nima velikih razsežnosti, nas ob tem dnevu vsako leto zasipajo z najrazličnejšim gradivom, ki naj bi imelo vzgojnopreventivni učinek. Mladim delijo rdeče pentlje, „svetovni simbol boja proti sidi in simbol varnejše spolnosti“, hkrati z njimi pa kondome in navodila za njihovo uporabo. Že otrokom v osnovnih šolah podrobno razlagajo najbolj nenavadne oblike spolnih stikov, preko katerih se virus prenaša. Mnogi odrasli se ob tem sprašujejo,

ali je to res potrebno. Kako to vpliva na otrokovo doživljanje in na njegov razvoj? Ali ni to nasilje nad otrokom?

Ob tem pozornemu opazovalcu ne more uiti, da je „užitek“ v resnici bolj poudarjen kot „varnost“ - to je izraženo tako v besedilih kot v podobah. Fantje, ki so se peljali mimo enega od takih plakatov, opremljenega z znanim zaključnim pozivom h kondomu, so med seboj komentirali: „To je dejansko reklama za spolnost!“ - Le čemu, s kakšnim namenom? se sprašujejo tisti, ki skušajo prodreti pod površje stvari.

Večkrat so v različnih publikacijah sicer omenjene tudi druge možne oblike zaščite pred sido, kot sta „zvestoba“ in „vzdržnost“, vendar jim avtorji ne posvečajo nobene pozornosti. Kakor da so utopične, neuresničljive, nezanimive, že vnaprej obsojene na neuspeh. Kakor da je užitek temeljno merilo celotne človekove presoje in ravnanja, ki se mu ni mogoče odpovedati.

In vendar je resnica o človeku drugačna. Človek v svojem bistvu ni bitje užitka, ampak bitje daru. Podarjeni smo sebi in drugim; temeljno smo zaznamovani z zastojno Božjo ljubeznijo, ki nam daje vse, kar smo in kar imamo. Zato moremo dopolnitev svojega življenja najti le v tem, da se tudi sami naučimo popolnega darovanja. Čista in zvesta ljubezen - to je resnični temelj nove kulture življenja. Čista, ker ne išče svojega, ker drugega ne uporablja kot sredstvo, ker zna čakati in zoreti, ker spoštuje „poročni“ pomen telesa. Zvesta, ker se ne izneverja sama sebi in s tem drugemu, ker ne prelamlja zaveze in obljube, ker vztraja v sreči in nesreči, v bolezni in zdravju, v dobrem in hudem, ker vse opraviči, vse veru-

sem se leta 1993 preselil v Evropo in se naselil v Sloveniji, je vir gradiva usahnil. Ljudje, ki me obiščejo, znanci, ki jim pišem, vsi samo obljublajo, kaj vse bodo oskrbeli, nihče pa ne da, ne pošlje, ne prinese. Ne razumem izseljencev, ki pripovedujejo, koliko ur so žrtvovali za pisanje, za tiskanje, za prireditve itd., potem pa vse dokazuje svojega dela z mirno vestjo vržejo v smetnjak. Ali ni tako ravnanje podoba naroda, ki zavestno umira?

Dr. Arnež, kljub nezanimanju nekaterih krogov, je veliko Slovencev, ki vaše delovanje občudujejo in so vam zanj hvaležni. Prepričan sem tudi, da bo nova generacija zgodovinarjev ne le cenila, ampak tudi z zanimanjem uporabljala arhive, ki jih vi z vztrajnostjo in odgovornostjo hranite ter urejate. Iskrena hvala vam za delo, ki ga opravljate, posebno pa še za tale zanimiv pogovor.

Pogovarjal se je Stane Snoj

OSTEOPOROZA

Prim. KURT KANCLER, dr. med. spec.

Osteoporoza je sila razširjena bolezen, nekateri menijo, da prizadene vsako tretjo žensko nad 60 let. Prav tako je bolezen znana že stoletja.

Pri osteoporozi je moteno razmerje med izgradnjo in razgradnjo kosti. Rezultat te motnje je, da je kostne mase vse manj in da je tudi kostna izgradnja motena.

Zanimivo je, da je osteoporoza bolezen, ki malodane poteka brez vseh vidnejših znakov. Nekateri bolniki sicer tožijo o slabšem splošnem počutju, o neješčnosti ter bolečinah v križu ter v kosteh. Vendar so to hudo značilni znaki in so pri starejših ljudeh, tudi tistih brez osteoporoze, dokaj pogostni. Zato bolezen običajno spoznamo šele takrat, ko se pojavijo hujše komplikacije predvsem zlom vretenc kolkov. Takrat se ob majhnih telesnih obremenitvah nenadoma pojavi huda bolečina ali v hrbtenici ali v kolku. Zanimivo je, da zlomi vretenc običajno ne povzročajo nevroloških motenj.

Osteoporoza je značilna bolezen starejših žensk. Pojavlja se po meniju, torej po 50-ih letih in je predvsem povezana z manjšim delovanjem jajčnikov in posledičnim znižanjem estrogenov v tem času. Poleg tega glavnega vzroka igra določeno vlogo tudi pomanjkanje kalcija v hrani, premalo sončenja in pomanjkanja vitamina D in premalo telesnega gibanja. Pri alkoholikih in kadilcih je osteoporoza pogostejša kot pri abstinentskih.

Bolezen danes najbolje dokažemo z določitvijo kostne mase. Tudi na običajnih rentgenskih slikah hrbtenice in kolkov je osteoporoza jasno zaznavna, predvsem pa z rentgenom ugotavljamo usodne zlome vretenc in kolčnih kosti. Za točno diagnozo bolezni so potrebni še biokemični pregledi krvi, določitev hormonov (hormon obščitnične žleze — parathormon), v novejšem času pa tudi določanje osteokalcina v krvi.

Pri tako razširjeni bolezni, kot je osteoporoza, je kajpak preprečevanje važnejše od zdravljenja. Pri tem je

pomembno, da vsi, predvsem pa ženske, v prehrani dobivajo dovolj kalcija. Tega je dosti v mleku in mlečnih izdelkih (sir, smetana, skuta, surovo maslo, jogurt, pinjenec, sirotka, mlečni sladoled), lahko si pa tudi nabavimo kalcij v tabletah (kalcijev karbonat). Dnevno naj bi človek zaužil 1 g kalcija. Prav tako je pomembno, da je v našem telesu dovolj vitamina D. Z zmernim sončenjem ga tvorimo sami, v hrani pa je vitamin D v ribjem olju in ribjih jetrih, dobimo pa ga tudi kot zdravilo. Zelo pomembna je telesna dejavnost, ni potreben vrhunski šport, ampak rekreacija, pol ure do uro hoje vsak dan, malce telovadbe. Prav bo tudi — pa ne samo zavoljo osteoporoze — da omejimo uživanje alkohola in nikotina.

Če je osteoporoza že ugotovljena, jo lahko danes uspešno zdravimo. Na voljo je vrsta zdravil (denimo fosamax, pleostat), nekatera lahko jemljemo le po eno tableto na teden. Tudi vitamin D in kalcij uporabljamo v zdravljenju. V zadnjem času se vse bolj uveljavlja kalcitonin, in to kot injekcija ali kot nosno razpršilo (miacalcic). Prav tako je uspešen natrijev fluorid. Če pa so se že pojavili zlomi kosti, je kajpak potrebno kirurško ter ortopedsko zdravljenje, pogosto tudi rehabilitacijski postopki.

je, vse upa: ker nikoli ne mine.

K taki ljubezni smo vsi poklicani. Res danes mnogi ne upajo več verjeti v takšno ljubezen in mladi se zdaj v srednji šoli čudijo, ko jih v okviru izbirnih vsebin kot gosta obiščeta mož in žena, ki živita v medsebojni zvestobi „že“ petintrideset let. Še bolj se čudijo, ko jih obiščeta mlada zakonca, ki sta telesno združene pred poroko zavestno hranila za zakon, da more biti zdaj izraz celostne in dokončne medsebojne podaritve. A prav zato, ker smo potopljene v kulturo smrti, kulturo egoizma, je še toliko bolj potrebno, da drug drugega spominjamo na temeljno resnico, da smo ustvarjeni iz ljubezni in za ljubezen. Papež Janez Pavel II. je v okrožnici „Človekov odrešenik“ zapisal: „Človek ne more živeti brez ljubezni. Sam sebi ostane nerazumljiv; njegovo življenje je brez smisla, če ni v njem

ljubezni, če ne najde ljubezni, če ljubezni ne izkusi in si je ne privoži, skratka, če ljubezni ni deležen“ (št. 10). Vsakdo je povabljen, da odkrije samega sebe, svoje notranje bistvo, svoj smisel in cilj, v neskončni ljubezni, s katero ga ljubi Bog in s katero ga kliče Bog — da bi se dar življenja dopolnil v iskreni podaritvi samega sebe.

„Mladi, potrebno je, da se dobro pripravite za oblikovanje družine na trdnem temelju,“ je govoril papež Janez Pavel II. na enem od svojih apostolskih potovanj mladim. „Naučite se vrednotiti in ohranjati pristno človeško ljubezen! Razvijajte vse tisto, kar pripomore k svetosti, k edinosti in k trdnosti družine, utemeljene na nerazvezljivem zakramentu zakona in velikodušno odprte za dar življenja.“ Kajti „kadar je ljubezen resnično odgovorna, je tudi resnično

svobodna.“

Staršem, učiteljem in vzgojiteljem pa pravi: „Iluzorno je misliti, da bi lahko oblikovali resnično kulturo človeškega življenja, če mladim ne bomo pomagali razumeti in živeti spolnost, ljubezen in celotno bivanje v skladu z njihovim resničnim pomenom in z njihovo globoko notranjo povezanostjo“ (Evangelij življenja 97).

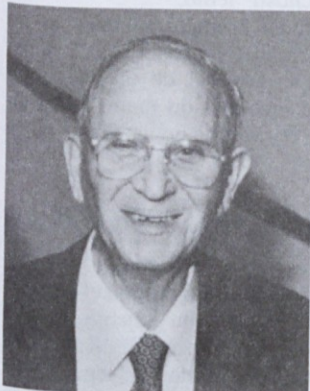
Ob svetovnem dnevu boja proti sidi zato veljajo za vse nas — kajti vsi smo odgovorni — besede Svetega pisma: „Prizadevajte si, da boste imeli ljubezen.“ To življenjsko prizadevanje, da bi se odprli „Božji ljubezni, izliti v naša srca po Svetem Duhu“ (prim. Rim 5,5) in bi iz nje zaživel, je najgloblji in najbolj resničen odgovor na svetovni problem sidi. Gospod ta odgovor od nas pričakuje.

Ave Maria

+ ODŠLI SO +

Rajko Jože Škulj

Rodil se je 18. aprila 1917 v znani fari Devica Marija v Polju. Njegov oče Matija je bil lastnik žage, mlinar in trgovec z lesom. Tudi mati Josipina Tekavec je bila hčerka posestnika, gostilničarja in vinskega trgovca iz vasi Rob pri Velikih Laščah. Imela sta šest otrok. Rajko je bil rojen v času prve svetovne vojne, ko je bilo tudi v naših krajih hudo pomanjkanje, medtem ko se je njegov oče moral vojskovati po raznih frontah kot avstrijski vojak.

V osnovno šolo je hodil v rojstnem kraju, v meščansko šolo pa v Ljubljani. Svojo prvo službo kot nameščenec je po letu in pol zamenjal z drugo, kjer je ostal do začetka druge svetovne vojne. Leta 1939 je bil klican k vojakom v Škofjo Loko. V tem času se je spoznal z Anico Mohar, s katero se je leta 1940 poročil. V srečnem zakonu se jima je rodilo tudi šest otrok.

Ko je nacistična Nemčija napovedala Jugoslaviji vojno, je služil v jugoslovanski vojski. Od vojakov se je vrnil domov, še predno so naše kraje zasedli okupatorji. Nekaj mesecev po okupaciji je spet dobil zaposlitev v nekdanjem podjetju. Ko pa so komunisti začeli pod krinko OF revolu-

cijo, se je Rajko takoj pridružil postojanki vaški straži v Devici Mariji v Polju, leta 1943 pa domobrancem. Kasneje je bil skupaj s „poljsko“ postojanko prestavljen na Dolenjsko in tam ostal do konca vojne, ko se je z drugimi domobranci podal na pot begunstva. Skupaj z ženo in dvema otrokoma, s katerimi se je srečal na Ljubelju, je bil v Vetrinju priča sramotne, s prevaro zakrite angleške predaje slovenskih domobrancev titovcem.

Ko so odgovorni razporejali begunce po raznih taboriščih, so bili Škuljevi poslani v Št. Vid na Glini, kjer je pastiral g. župnik Matija Lamovšek. Pozneje je bilo taborišče preseljeno v Kellerberg, od tam pa v Spittal na Dravi.

Rajko tudi na Koroškem ni imel miru pred komunisti. Bil je na listi „vojnih zločincev“, ki so jih Angleži na zahtevo jugoslovanskih komunistov iskali po taboriščih, jih zapirali in zasliševali. Tudi on je preživel več kot tri mesece v zaporu v Wolksbergu, potem je bil izpuščen, žena pa mu je v taborišču rodila tretjega otroka, hčerko. Po treh letih taboriščnega življenja v Avstriji se je odprla pot v emigracijo, v Argentino, tako njegovi družini kot tudi staršem, sestram in bratu. Meseca oktobra 1948 so se izkrkali v buenosaireškem pristanišču.

V Argentini je dobil prvo stanovanje v veliki hiši v San Antonio de Padua, kjer je živel več Slovencev. Začetno zaposlitev je našel v gradbeništvu kot ročni delavec. Kmalu pa je po zaslugi slovenskega znanca dobil službo v Tintoreriji Morón; najprej kot delavec, postal uradnik, nazadnje pa predelavec v sekciji za barvanje

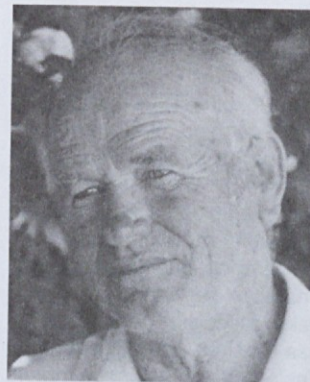
volne. Leta 1957 se je z družino preselil iz San Antonio de Padua v lastno hišo v Merlo-u. V tistem času je bil nekaj let predsednik odbora staršev v Prešernovi šoli na Pristavi in pomagal voditeljici Miji pri ustvarjanju šolske knjižnice. Ko je zaradi stečaja tovarne leta 1970 zgubil službo, je do svoje upokojitve leta 1979 delal v tovarni Hilos Cadena kot „capataz“. Po smrti svoje žene leta 1998 je živel v Loma Hermosa v družbi svojih poročenih hčera. Lani je prav na nedeljo slovenskega romanja v Lujan zbolel, po štirih mesecih, 11. septembra 2003, pa umrl. Do takrat je imel 17 vnukov in 9 pravnukov.

Jože Škulj — mnogi so ga poznali pod tem imenom — je bil od prihoda v Argentino do svoje smrti član Zveze katoliških mož in dolga leta njen tajnik. Prav v funkciji te službe bo ostal v spominu zaradi svoje predanosti, vestnosti in zvestobe ciljem te apostolske organizacije. Je tudi zgled katoliškega moža, saj je bil on začetnik akcije za Živi rožni venec med možmi v naši skupnosti. Vsa leta v Argentini se je udeleževal duhovnih vaj in bil med možmi tudi njihov propagandist. Vse to je vršil ob skrbi in delu, s katerim je prišel do lastnega doma in s katerim je preživel številno družino. Po treh otrokih, rojenih v Sloveniji in Avstriji, mu je namreč žena rodila v Argentini še tri.

Jože je bil veselega značaja in odprtih rok. Njegov otroci so očetu hvaležni za lep zgled in za prijazen dom, ki sta jim ga z mamo ustvarila. Njegovo ljubezen in dobroto bodo odnesli s seboj v življenje.

Tone Japelj

Rodil se je 9. junija 1923 na Vrhniki v zavedni slovenski družini. Po končani osem-

letki je kmalu nastopil učno dobo v Kranju, kjer se je izučil za izdelovalca raznih vrst peči. Po vajeniški dobi je kot pečarski pomočnik ostal tam v službi še poldrugo leto. V tej dobi je deloval pri ZMKD. Rad je ob sobotah in nedeljah hodil na sestanke te delavske organizacije na Selo v Ljubljani, kjer je delavsko mladino organiziral dr. Franc Mihelčič. Ob nemški okupaciji je Tone zapustil Kranj in se preko novonastale meje vrnil domov na Vrhniko. Ko je nastalo domobranstvo, se mu je pridružil z bratom Jakobom, brat Matija pa je z materjo ostal na posestvu. Svoj umik na Gorenjsko, pot čez Ljubelj in v Italijo je pokojni Tone zelo podrobno opisal v svojih spominih. Imel je tudi izredno srečo, da se je izognil vračanju in se že 2. maja priključil skupini, ki je iz Avstrije preko Ziljske doline potovala v Italijo, kjer je začel novo dobo v teh taboriščih. Leta 1948 je prisel v Buenos Aires in se kot zidar zaposlil pri raznih podjetjih, dokler ni dobil vabila za delo v nastajajočem letovišču ob morju v Dock Sud-u. Tudi to dobo je do odhoda v Miramar podrobno opisal v svojih spominih. V Miramaru si je ustvaril svoj dom in družino, čim so to razmere dopuščale. Ni šlo brez težkega in napornega dela. Poročil se je z Marijo Mehle in v nekaj letih sta se zakoncema rodila dva sinova in hčerka. Ko so razmere dopuščale, je v sredini

mesta kupil zemljišče in si tam zgradil novo bivališče z v r t o m .

Pokojni Tone je bil ves čas delaven član slovenske skupnosti v Miramaru. Zlasti je skrbel za udeležbo in sodelovanje pri vseh verskih obredih za naše rojake. Bil je izredno načitan, saj je bil naročen skoro na vse slovenske časopise. Zlasti je skrbel za obširen vrt, kjer je imel poleg trte in sadnega drevja mnogo zelenjave. Pogosto je obiskoval svojo domovino, zlasti svojega sina Marka, ki vodi župnijo na Dolenjskem.

Pred nekaj leti so se pričele zdravstvene težave, ki so ga lani priklenile na bolniško posteljo. Po hudem trpljenju je 11. novembra 2003 zapustil to solzno dolino. Z njim je tudi slovenska skupnost v Miramaru izgubila svojega sodelavca, njegova dva sinova in hčerka pa skrbnega očeta. Naj mu dobri Bog nakloni rajsko veselje, vsem žalujočim pa tolažbo.

Dragi Tone, hvala Ti za vse dobro, počivaj v miru!

M.Š.

Lojzka Sušnik, roj. Koprivec

Malo pred praznikom Jezusovega rojstva, v nedeljo, 21. decembra 2003, se je končala življenjska pot gospe Lozke Sušnik. Rodila se je 16. junija 1919 v vasici Plešivice, občina Brezovica pri Ljubljani. Izhajala je iz enega tistih močnih in vernih kmečkih rodov, kakršni so slovenskemu narodu omogočali preživetje skozi stoletja navkljub vsem hudim preizkušnjam. Njenemu očetu Jakobu in mami Ani se je rodilo v zakonu devet otrok: pet deklic in štirje dečki. Vsi, starši, bratje in sestre so odšli v večnost pred njo. Zdaj se jim je pridružila še gospa Lojzka.

Osnovno šolo je obiskovala na Brezovici. V tem kra-

ju se je izučila tudi za šiviljo. Mlada leta je preživela kot večina slovenskih vernih deklet njenega časa s podeželja v krogu farnih in prosvetnih društev. Z izbruhom druge svetovne vojne in komunistične revolucije je bilo konec mirnega življenja in nastopila so leta, katera je večkrat preživljala v strahu, zdaj zaradi okupatorjev, drugič zaradi partizanov. Malo pred koncem vojne jo je hudo prizadela smrt brata, domobranca, ki je padel v boju s partizani. Tistega maja 1945 se je pridružila tudi Lojzka, njeni starši, sestra in teta ti-sočem beguncev, ki so šli od doma, da si rešijo golo življenje. Lojzka je doživela na Koroškem dva huda udarca. Dva brata sta bila vrnjena z drugimi domobranci v komunistično Jugoslavijo in ubita. Kmalu nato pa je zbolel še oče in v celovski bolnici umrl. Sama je hitro dobila zaposlitev v kraju Holz an der Drau, zato ni živela v taborišču. V tem kraju se je prvič srečala z Ivanom Sušnikom, ki je bil takrat na Koroškem kot ranjenec-konvalescent iz nemške vojske. Njuno srečanje je bilo za oba „usodno“, saj ga nista več pozabila.

Kmalu po prihodu v Argentino ju je poročil leta 1949 g. Albin Avguštin v Floridi. Po poroki sta stanovala eno leto v Floridi, potem sta se pa preselila v Carapachay in si tam zgradila svoj dom. Do njega sta prišla sorazmerno hitro, ker je s svojim šivanjem pomagala možu tudi gos-

SPLAV — V CENTRU DEBAT V LATINSKI AMERIKI

Debata o splavu je na dnevnem redu v Latinski Ameriki, kjer poslanci, civilne organizacije, politične stranke in cerkveni predstavniki razpravljajo o temi. V teh deželah je menda štiri milijone tako imenovanih „prekinitev nosečnosti“ letno.

V Urugvaju so se izrekli različni politični sektorji za referendum, ki naj odloča o nekaznivosti splava. Da se senat izogne političnemu riziku, ki bi se povečal ob takšni debati v letu volitev, je zadevne volitve prestavil do maja. Predsednik Jorge Battle pa je izjavil, da bo vetiral novi zakon, če bi bil sprejet.

KARDINAL BERGOGLIO O VZGOJI

Buenosaireški nadškof, kardinal Jorge Bergoglio, je v prisotnosti 4000 učiteljev in učencev državnih in privatnih šol glavne-ga mesta, zbranih v katedrali, pozival k skupnemu grajenju „dežele, ki naj vzgaja“. Govoril je o obnovi dežele in zatrdil: „Katerikoli projekt, ki ne bo dajal prednosti vzgoji, bo samo ‘več tega, kar že imamo’“. Kardinal je govoril med mašo, posvečeni vzgoji, kjer je v letni poslanici terjal povečanje smisla za skupnost in nagovarjal učitelje, naj ne izgubijo poguma. Med poslušalci je bil tudi minister za vzgojo Daniel Filmus in šef mestne vlade Anibal Ibarra poleg drugih visokih državnih funkcionarjev.

Ko je Bergoglio leta 1998 postal buenosaireški nadškof, je začel s to mašo, imenovano — Misa de la Educación — kot z eno od glavnih prireditvev za začetek novega šolskega leta. Učitelje je prosil, „naj hodijo po poti luči in resnice in naj zavračajo temo“.

pa Lojzka. Ko so pričenjali prihajati otroci, ni mogla več šivati za druge. Posvečala se je samo družini, saj je imela pri šestih otrokih dovolj dela in skrbi. Kljub številni družini ni nikoli odrekla svoje pomoči pri prireditvah v karapačajskem Slovenskem domu ob obletnicah in drugih priložnostih.

Pred desetimi leti se je zaradi dveh zamašenih žil morala podvreči operaciji. Dobila je tri by passe, operacijo pa je izvedel znani specialist dr. Favarolo. Zadnja leta je z možem in hčerko Brigito preživela pretežno v letoviškem kraju La Cumbre v kordovski provinci. Lani, dobra dva meseca pred koncem leta, pa je zbolela. Zdravniki so ji odkrili tumor in ugotovili, da bi bila potrebna operacija, ki je pa njeno srce ne bi preneslo. V bolnici so

ji zato nudili samo zdravniško pomoč, kakršno je stadij njene bolezni dovoljeval. Ko se je vrnila iz bolnišnice domov, je spet kuhala in delala, kot je bila navajena. Tri dni pred smrtjo pa je nastopila huda kriza, da so jo morali spet internirati. Poleg splošnega poslabšanja je izgubila tudi vid in svojih rok ni mogla več premikati.

Zdravniki so lahko samo ugotavljali, pomagati pa ji niso mogli več. Zato so jo domači prepeljali domov. Ko je nastopil trenutek slovesa, sta bila ob gospe Lojzki njen mož in en sin. V tistem trenutku je v presenečenje obeh svoji roki lahko spet dvignila, obrnila kvišku pogled, vzdihnila „Marija, vzemi me!“ in omahnila.

Možu in vsem njenim najbližjim naše iskreno sožalje!

Duhovno življenje je objavilo

PRED 70 LETI (1934)

MAJ

V novi rubriki tednika *Naše duhovno življenje* (NDŽ) z naslovom **Nedeljsko berilo** dušni pastir Josip Kastelic razlaga odlomke iz pisem apostolov. Svetopisemskemu besedilu dodaja kratko razlago pod črto in v drobnem tisku. V prvi majski številki razlaga kratko pismo apostola Jakoba (Jak 1,22-27) in pravi med drugim: "To pismo je en sam zagovor resničnega krščanskega življenja, ki se kaže v dobrih delih, zlasti v resnični in dejanski pomoči potrebnemu bližnjemu. Ti apostolovi nauki niso bili vseč nemškemu reformatorju Martinu Lutru, ki je učil, da je za zveličanje dovolj samo vera, zaupanje v Boga, in da dobra dela niso potrebna. Ker mu Jakobovo pismo odločno nasprotuje, si je izmislil, da mora biti — nepristno in potvorjeno. Martin Luter je tudi oče t.im. verskega liberalizma, iz katerega je izšel gospodarski liberalizem in moderni velekapitalizem. Saj je res značilno, da ima moderni kapitalizem svoj začetek v izrazito protestantovskih deželah, Angliji, Nemčiji, Severni Ameriki".

V rubriki **Cerkveni koledar** v razlagi za prvo pobinkošno nedeljo, ki je praznik presvete Trojice, Kastelic dodaja: "Kakor znano je presveta Trojici na čast zgrajeno tudi naše buenosaireško stolno mesto, ki se imenuje s polnim imenom "Ciudad de la Santísima Trinidad y Puerto de Santa María de los Buenos Aires — Mesto presvete Trojice in Pristanišče svete Marije (priprošnjice) ugodnih vetrov." Kot moremo ugotoviti, so od dolgega imena končno ostali le Ugodni Vetrovi.

V majskih številkah NDŽ je objavljena zgodovina dveh največjih

slovenskih podpornih organizacij v ZDA. To sta *Slovenska narodna podporna jednota* in *Kranjsko-slovenska katoliška jednota*. Uredništvo (Josip Kastelic) ugotavlja in predlaga, da če bi bili Slovenci v Argentini "tako zavedni, pametni, previdni in organizirani", kot so Slovenci v ZDA, bi jih bilo vpisanih v podporna društva okrog 12500 in bi lahko imeli pet milijonov pesov svojega lastnega, "po varnih zavodih na obresti naloženega narodnega premoženja, namenjenega najpotrebnejšim, našim vdovam in sirotam in nam samim za slabe čase in stare dni." Apelira na rojake: "Slovenci v Južni Ameriki! Pustimo bedaste, malenkostne, jalove in škodljive osebne prepirčke! Pustimo politiko v tujo korist! Zahtevajte od svojih društev, da te naše predloge postavijo na razgovor, na dnevni red Vaših zborovanj! **Zavedimo se že, da je v slogi moč in da iz malega raste veliko!**"

Argentina se je pričela pripravljati na 32. mednarodni evharistični kongres, ki bo v Buenos Airesu meseca oktobra. Glavni pripravljalni odbor je potrdil **slovenski pripravljalni odbor**, katerega sestavljajo sledeči: Martin Zidar, Franc Ozmec, Josip Suban, Josip Kastelic, Andrej Čebokli, Ciril Jekše in Andrej škrbec.

PRED 60 LETI (1944)

PRVI MAJ

Izseljenski duhovnik Janez Hladnik v *Duhovnem življenju* nagovarja rojake: "Prvi maj je delavski praznik, v katerem naj bi vsi resno pomislili tudi na nadnaravno vrednost dela, da ne bomo stopili pred Boga prazni, brez vsakih nadnaravnih zaslug, kakor se bo premnogim zgodilo, ki nimajo nič v računu tega, da so v večnost na-

menjeni in da jih tam čaka sreča, o kateri zastoj sanjajo v življenju."

MARIJIN MESEC

"Okrog Marijinega oltarja smo se zbirali v majniku doma. Kdo ve, ali je še kje v domovini dano našim dragim, da se zberejo k molitvi in skupni pesmi! Nam pa je to dano. Namesto vseh njih in za nje vse se potrudimo ta mesec za kar najbolj številno udeležbo pri sv. maši in pri popoldanski nedeljski šmarnični pobožnosti. Shod v Lurdu v nedeljo, 28. maja, pa naj bo višek našega majnika in naše iskrene molitve za rešitev domovine."

V LURDU

"Krasen dan nam je preskrbela Marija, ko se je zbralo v Lurdu toliko naših ljudi, kot še menda nikoli doslej (tokrat že sedmič). Pred nami so se poklonili lurški Mariji begunci iz San Juana, nato smo pa mi v vzornem redu opravili našo pobožnost s procesijo in petjem." P. Gabrijel Arko OFM je vodil procesijo izpred lurške votline po arkadah v gornjo cerkev, medtem ko so peli paternalski pevčki. V gornji cerkvi je pel avežanedski pevski zbor. "Zares smo se začudili, odkod se je vzelo toliko naših ljudi. Res je to, da je naša slovesnost v Lurdu vselej prelepo obiskana, toda tako ogromne udeležbe, kot je bila ta dan, še nismo videli v Lurdu. Znanci, ki se niso videli že deset let, so se nepričakovano spet srečali. Saj so prihiteli eni iz Avellanede, Lanusa, Bernala, drugi iz Lujana, Merla in Morona, tretji iz Maschwitz, Martineza in kdo ve od kod."

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Janez Hladnik v svojem potopisu o dušnopastirskih obiskih med rojaki izrabi priložnost, da opiše družbeno-moralno stanje med njimi ali daje napotke za vzgojo otrok. "Res je to, da je marljivost odlična vrlina slovenskega naroda in da smo radi zgođaj vstajali, ker človek več pridobi s tem, da lovi dan zjutraj in ne zvečer. Zato so naši fantje in dekleta, ko so prihajali v Argentino, tako hitro našli dobro delo in je bilo vedno povpraševanje po naših služkinjah,

ZDAJ SEM TU DOMA...

SLAVKO SREBRNIČ

*Zdaj sem tu doma,
kjer je skrajni jug,
oceana dva
pljuskata ob breg,
brez meja ravan,
velik, jasen dan,
kjer limon cvete,
sadeži goré,
z oranžnih vej,
zdaj sem tu domá,
kjer se trta pne
mimo smokve v zrak
v azur brez mej.*

*Zdaj sem tu doma,
kamor se gnetó
narodi sveta,
da poiščejo
novih bivališč,
drug si dom zgradé,
da jim žar ognjišč
dahne spet v srce
blago slast miru —
in družinsko last
tihi pas zidu
ubrani sili kast.*

*Zdaj sem tu doma:
velemestni šum
drami me iz sna,
tu vsak nov izum
si osvaja tla,
tisk in radio, plin,
stroj, elektrika,
nafta in bencin
izgorevata,
avionov let
nad omrežji cest,
barvnih zubljev met
nad razkošji mest.*

*Zdaj sem tu doma:
krik, plakat in soj,
godba ples igra,
vabi za nocoj
kino me in bar,
kje bo slajši hip,
bolj opojen čar,
da se v njem utrip
duše potopi,
kakor se v vodáh
morja vzdih zgubi,
umrje klic, jok, strah...*

*Zdaj sem tu doma:
tešem, kopljem, kujem,
pišem, merim tla,
tekme občudujem,
berem list in val
radija prestrezam,
če je srp že strt,
v misli se pogrezam:
Me tu utrga smrt...
Ali še kdaj uzrem
te, Slovenija,
o, Slovenija.*

*Zdaj sem tu doma —
vendar tujec vsem,
še šelest dreves
in lesket zvezdá
zame je ko nem.
Ah, domača tla,
val vas je odplal —
kapljica dežja
sem v nočeh morjá,
prašek izgubljen,
če ne boš mi stal,
Bog moj, tik srca,
vedno šepetal:
Z mano si doma,
nisi zapuščen...*

*DŽ september 1951,
str. 450*

ker so dobile sloves, da so marljive in snažne. Zgodaj so vstajale doma in nikdar jim niso puščali časa za lenarjenje, zato je dobila vsaka še dvoje oči več, da je opazila vsak nered in tretjo roko za spretno delo. Dvomim, da bodo take tudi slovenske hčere in da bodo enako uporabni slovenski sinovi rojeni na tukajšnji zemlji, kjer se tako radi razvadijo, da ne vedo niti kdaj je prava ura za spanje niti čas za delo. Ko pride ura, da že kliče delo, se še enkrat obrne v ste-no in zadremlje dalje... Tako razvaje-nim gospodičem in gospodičnam je pač mnogo na tem, da bi imeli do-bro plačo, malo pa jih briga, da bi svoje delo skrbno izvršili in tako nas-topi v vsem javnem življenju nered..."

"Sreča in zdravje sta v zelo veliki meri odvisna od tega, če človek zna

odganjati nepotrebne in prazne želje in če zna ali ne hvaležno oceniti in sprejeti to, kar mu pride v njegov delež dobrega. Zato je mogoče, da bogatin trepeče pred bodočnostjo, sir-omak pa si zadovoljno popeva med skromnim delom. Zato je mogoče, da je mati vsa srečna sredi brezkončnih opravkov, katere ji dajo njeni otroci in mož; razvajena gosposka sitnica, ki je vsa obdana od služabništva, pa vedno nergá zagrenjena z nezadovolj-nostjo."

PRED 50 LETI (1954)

1: Občni zbor *Družabne pravde* je bil v prostorih JOC-a na Díaz Velez 3817, Buenos Aires. Po sv. maši so predsednik Pavle Masič in odborniki podali poročila o delovanju v preteklem

poslovnem letu, nakar so bile volitve tis-tih odbornikov, katerim je potekel man-dat. Izvoljeni so bili za različna mesta: dr. Ivan Ahčin, Jože Jonke, Janez šest, Rudolf Smersú, Maks Jan, Lado Lenček CM, Jakob Rozman, Rudolf Dacar, Jože Korošec in Albin Magister st.

2: V Miramaru je bila velikonoč-na duhovna obnova.

8: Pouk verouka za slovenske otro-ke iz Capitala se je pričel v Slovenski hiši na Ramón Falcón 4158.

9: Romanja v Luján se je udeležilo nad 2000 rojakov. Samo z romarskim vlakom jih je prišlo 1200. Ker je to leto Marijino leto, se je vršil istočasno II. slo-venski marijanski kongres. Po maši, ki jo je daroval direktor Anton Orehar, so se začela kongresna zborovanja: možem in ženam sta govorila Gregor

Mali in Rudolf Smersu, fantom in dekletom pa France Novak in dr. Milan Komar. Višek romanja je bila procesija, v kateri je mladina nosila podobni brezjanske in lujanske Matere božje, ob spremljavi narodnih noš.

13: **Umrli je laplaški nadškof dr. Tomás Solari**, ki je bil vseh pet let svojega škofovanja zelo naklonjen novim slovenskim emigrantom. Rad je sprejel v svojo nadškofijo slovensko semenišče, ki je moralo zapustiti San Luis. Dovolil je, da so bili v vse fare, kjer so se bolj strnjeno naselili Slovenci, nastavljeni slovenski duhovniki. Zelo jih je cenil in jih rad sprejemal v svojo nadškofijo; ob njegovi smrti jih je bilo 40.

23: **Dr. Ignacij Lenček** je na Pristavi v Moronu govoril fantom o "najvažnejših fantovskih vprašanjih".

23: Začel se je polletni tečaj o temi **Misijonstvo in sodobni svet**, katerega organizira Slovenska misijonska zveza v svojih prostorih na Granaderos 61, Capital Federal.

23: **Občni zbor Mladinskega doma** je bil po obvezni sv. maši, nato pa otvoritev novih prostorov za knjižnico in čitalnico. V odboru je predsednik Marjan Amon, ostali člani pa so Jože Tomažević, Marjan Jeriha, Tone

Javoršek, Franc Zupanc, Franc Benko, Ladislav Padovan, Tone Avguštin in Franc Meše.

23: V cerkvi Marije Pomočnice v Ramos Mejiji je bil **2. letni shod salezijanskega sodelništva**.

25: **Maše zadušnice za prelata dr. Alojzija Odarja ob prvi obletnici smrti** so se udeležili mnogi verniki, predvsem člani društev in organizacij, v katerih se je pokojni prelat dolga leta udejstvoval.

30: Mendoški Slovenci so poromali k **brezjanski Mariji Pomagaj na Challao**. Romarsko slovesnost je vodil

slovenski duhovnik Janez Ogrin, ki sicer deluje v škofiji San Luis.

31: **Slovenska skupnost v Lanusu** je proslavila 4 leta, odkar je župnik Janez Hladnik prevzel ustanovljeno faro sv. Jožefa v posest. Naslednji dan, bila je to binkoštna nedelja, je bila namreč prva maša v Lanusu.

V uredništvo *Duhovnega življenja* je pristopil **Jože Jurak**, namestnik in pomočnik Antona Oreharja, direktorja slovenskih dušnih pastirjev v Argentini.

Oznailo (2-5-54, str.1): *Del slovenskega naroda mora klečati, da bo enkrat mogel vstati ves narod!*

Raznovrstnost v prehrani

mag. BRANISLAVA BELOVIŽ — GORDANA TOTH

Tokrat si oglejmo glavne skupine živil. Zdrava prehrana nam reč temelji na petih glavnih skupinah živil.

1. skupina: kruh, žita, žitni izdelki, kaše, krompir; 2. skupina: sadje in zelenjava; 3. skupina: mleko in mlečni izdelki; 4. skupina: meso, ribe in zamenjave; 5. skupina: živila, ki vsebujejo veliko maščob in sladkorjev

Zapomnimo si, da nobeno živilo ne vsebuje vseh hranilnih snovi, zato je mnogo različna živila. Uživajmo živila pretežno iz prvih štiri skupin, da si zagotovimo zadosten vnos hranilnih snovi za normalno delovanje telesa in za vzdrževanje zdravja. Živila, ki vsebujejo veliko maščob, za življenje niso nujno potrebna, vendar maščobe dodajo naši hrani pestrost in okusnost.

IN KAKO NAJ RAVNAMO

v vsakdanjem življenju?

Izbor in količino živil, ki naj jih jemo vsak dan, si lahko predstavimo s pomočjo prehranske piramide. Predstavljajmo si jo kot polico v naši shrambi, na kateri so skupine živil. Večja je polička, večkrat in v večji količini posegamo po določeni skupini živil. Bodimo pozorni na to, da piramida s svojo obliko in barvami semaforja ponazarja količine živil v

dnevni prehrani in potrebo po izbiranju zdravih živil. Oglejmo si vseh pet poličk prehranske piramide.

Žito daje energijo

Na spodnji in največji polici so žita, žitni izdelki in krompir ali škrobna živila. Dali smo jim zeleno luč. To pomeni, da bomo s te največje police izbirali največ živil. Podrobneje pogledjmo to skupino živil, ki nam zagotavlja energijo, vitamine, minera-

IZ MOJE CELICE

BRANKO ROZMAN

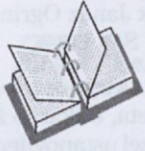
Ta moja celica,
lepa in dobra
kot zrela marelica.

Česnjevo cvetje,
veje pod oknom,
med vejami petje.

Miza oglata,
molek in bukve.
Orehova vrata.

Križ ves v plamenih.
Mati Marija.
Jaz na kolenih.

iz naše kronike

METKA MIZERIT

· **Duhovne vaje za dekleta** so se začele v petek, 27. februarja, in so se končale v nedeljo, 29. februarja.

Za fante so se začele v petek, 12. marca, in se končale v nedeljo, 14. marca. Vršile so se v zavodu Mallinckrodt. Oboje je vodil gospod **Franci Cukjati**.

· **Spet so se odprla šolska vrata.** Po skoraj treh mesecih počitnic, so naši tečaji slovenščine zopet začeli s poukom.

Začetek Slovenskega srednješolskega tečaja ravnatelja Marka Bajuka. V soboto, 6. marca, so bili v Slovenski hiši sprejemni izpiti za dijake, ki so končali slovensko osnovno šolo. Naslednjo soboto, 13. marca, so bili popravni izpiti, vpisovanje in začetna sv. maša, ki jo je daroval dr. Jure Rode. Pri pridigi je pozdravil starše, profesorje in dijake ter jih opozoril na pomembnost verske in slovenske vzgoje. Po koncu sv. maše je vse navzoče pozdravila ravnateljica tečaja prof. Neda Vesel Dolenc. Dijakom

je priporočala, naj pridno študirajo in izkoristijo priložnosti, ki jim jih nudi tečaj.

Tudi slovenske osnovne šole so pričele šolsko leto in sicer v nedeljo, 14. marca. Začetno sv. mašo je daroval dr. Jure Rode. Pri pridigi je otrokom predlagal, naj v postnem času prebirajo Mojzesove zgodbe in Jezusovo trpljenje. Vodstvo sv. maše je pripravila Balantičeva šola, petje so vodili udeleženci počitniške kolonije. Po sv. maši so si otroci ogledali počitniško razstavo, ki so jo pripravili učenci na koloniji.

Otroci, starši in učitelji so se nato pomaknili v Dvorano škofa Rožmana. Vse navzoče je pozdravila Ani Klemen, šolska referentka pri Zedinjeni Sloveniji. Spodbujala je starše in otroke, naj v družinah govorijo slovensko.

Sledila je igra Kirkinčo Tinčo, ki so jo predstavili učenci Slomškove šole. Napisala jo je njihova dolgoletna učiteljica, Nani šušteršič Rezelj. Igro je od-

lično režirala Andrejka Vombergar štrfček. Scenarijo si je zamislila in izdelala Andreja Quadri Brula s sodelavci. O igri smo poročali ob prvi predstavi.

Ob koncu se je Ani Klemen zahvalila voditeljici šole Heleni Rode, režiserki Andrejki in avtorici Naniki ter vsem sodelujočim igralcem in staršem, ki so pomagali pri tej odlični predstavi.

· **Zveza slovenskih mater in žena** je začela svoje redno delo. Gospe so se zbrale v četrtek, 11. marca, v Slovenski hiši in se pogovorile o delu v tekočem letu. Sestanek je vodila predsednica Zveze gospa Pavlina Dobovšek.

· **študijski izlet mladinskih organizacij.** Odborniki mladinskih organizacij so se zbrali v soboto, 20. marca, na študijskem dnevu. Naša domačija jim je nudila lep prostor za to srečanje. Želeli so se pogovoriti o načrtih in delu v organizacijah, zato so tudi predavanja izbrali v tem smislu. Dr. Marko Kremžar jim je govoril o organizacijah, ciljih in vrednotah, ki naj bodo temelji njihovega dela. Po kratkem odmoru jim je Tone Mizerit predstavil slovenske organizacije v Argentini, ki so povezane v Medorganizacijskem svetu. Na kratko jim je opisal zgodovino slovenske skupnosti v Argentini in jim pred-

le in prehranske vlaknine. Le teh je več v polnozrnatih živilih, zato dajmo v naš vsakdanji jedilnik različne kaše, riž, krompir, žita in žitne izdelke.

Niti dneva brez sadja

Na naslednji polici (malo manjši od spodnje) najdemo zelenjavo in sadje različnih barv. zelenjava vsebuje vitamine (C,A), minerale (železo, kalcij, magnezij), veliko prehranskih vlaknin ter zaščitne snovi. Ker se vrste zelenjave med seboj razlikujejo po hranilnih snoveh, ki jih vsebujejo, in njihovi količini, naj bo naš izbor pester. Uživajmo zelenjavo vseh barv. Kombinirajmo barve na našem krožniku.

Sadje na naši polici v obliki piramide najdemo na polici skupaj z zelenjavo. To pomeni, da naj uživamo sadje večkrat na dan. Niti dneva brez sadja, se glasi priporočilo zdrave

prehrane! Tako bomo zaužili vse pomembne snovi (minerale, vitamine, vlaknine, antioksidante). Vse to so zaščitne snovi, ki nas varujejo tako, da v organizmu „lovijo“ strupene snovi (roste radikale).

Kalcij za zdrave kosti

Na tretji polici piramide zdrave prehrane najdemo dve skupini živil, ki sta pretežno živalskega izvora: mleko in mlečne izdelke ter meso in zamenjave. Polička je manjša od prvih dveh, kar pomeni, da bomo uživali omenjenih živil manj kot živil s prejšnjih dveh polic. Oglejmo si skupino živil, ki je sestavljena iz mleka in mlečnih izdelkov. Vsebujejo beljakovine, vitamine in minerale. So najbogatejši vir kalcija. Od količine kalcija je odvisno, kako trdne in močne bodo naše kosti. Trde in močne kosti si gradimo do dvajsetega leta starosti. Če v poznejši dobi

ni dovolj kalcija, nastane bolezen, ki jo imenujemo osteoporoza.

Izbirajmo čim pogostejše mleko in mlečne izdelke z manj maščob. Mlečne maščobe sodijo v skupino nasičenih maščob, ki so aterogene (pospešujejo nastanek poapnenja žil in bolezni, povezanih s poapnjenjem žil).

Sledi skupina živil, ki je sestavljena iz mesa iz zamenjav. Za rast in razvoj kot tudi za obnavljanje telesa so potrebne tudi beljakovine živalskega izvora. Poleg beljakovin omenjena živila vsebujejo vitamine in minerale. Predvsem so to vitamini iz skupine B (B12) ter dva zelo pomembna minerala, železo in cink. Druga živila iz te skupine so stročnice in jajca. Jed iz stročnic (fižol, soja, čičerika...) nam lahko zamenja mesno jed.

Svetujmo uživanje pustega mesa (vidno maščobo vedno odstranimo).

stavil anketo, s katero naj bi Zvezni odbor spoznal zanimanje in pričakovanja mladih. Vsi so se nato razvedrili pri skupnem kosilu in uživali popoldanski počitek. Prof. Mirjam Oblak je govorila o kulturnem delu pri mladinskih organizacijah. G. Franci Cukjati je opozoril na pomanjkanje duhovnosti pri mladih. Prof. Karel Groznik je govoril o športu, kjer je važno odgovorno delo in spoštovanje. Franci žnidar je podal svoje misli o odgovornosti pri delu v mladinskih organizacijah. Sledil je razgovor o podanih temah. Odborniki so se zvečer veseli razšli, saj je bil dan nova spodbuda in izziv za njihovo delo med mladino.

V nedeljo, 21. marca, je dr. Jure Rode opravil **dušnopastirski obisk v Miramaru**. Rojaki so imeli sv. mašo v župnijski cerkvi sv. Andreja. Pred mašo je bila priložnost za spoved.

V Slomškovem domu je bila v nedeljo, 21. marca, predstavitev knjige Mirka Vasleta "**Breve historia de la literatura eslovena**". Predstavil jo je arh. Jure Vombergar. V zanimivem, njeemu lastnem slogu, je poudaril pomen zgodovine slovenskega slovstva v španščini. Povedal je, da imamo malo prevodov v španščino, torej je knjiga v tem smislu pomembna.

Jejmo čim več rib. Pozabljenim stročnicam pa vrnimo prostor na naši mizi. Bodimo zmerni pri uporabi rumenjakov, ker vsebujejo zelo veliko holesterola. Pri pripravi jajčnih jedi vzemimo le en rumenjak na osebo. Porcije lahko zvečamo tako, da dodamo namesto celega jajca 2 beljaka.

Maščobe, olja, slaščice

Oglejmo si še zadnjo in najmanjšo poličko piramide zdrave prehrane. Na samem vrhu piramide so maščobe, olja in slaščice. Sem sodijo olja, mast, smetana, margarina, sladkorji, sladkane pijače, bonboni in sladki prigrizki. Ta živila imajo veliko kalorično vrednost in le malo hranilnih snovi, zato jih uživajmo redko.

Vsak dan izbiramo živila vseh poliček prehranske piramide.

iz Naše družine

Občni zbor Društva Slovenska vas je bil v nedeljo, 21. marca, v Hladnikovem domu. Vodil ga je predsednik Stane Jemec. Po poročilih odbornikov so bile volitve. Odbor, ki bo v prihodnjem poslovnem letu vodil društvo, sestavljajo sledeči: predsednik Franci Stanovnik; podpredsednik Peter Rot; tajnik Ciril Jan; blagajničarka Rotija Grbec; gospodar Vinko Glinšek; kulturni referent Marko Pallota; športni referent Aleksander Strah; knjižničarka Zali Virc; gradbeni referent Vinko Sušnik; odborniki: Andrej Nabergoj, Franci Sušnik, Franci Urbančič in Marko Zorko; namestniki odbornikov: Anton Boštjančič, Marko Burja, Pavle Jemec in Martin Sušnik. Nadzorni odbor sestavljajo: Kristina Grbec, Jože Mehle in David Rot; namestnika nadzornega odbora pa sta: Friderik Cerar in Marjan Grbec.

Tombola na Pristavi je bila v nedeljo, 21. marca. Lepo vreme je privabilo veliko število rojakov, ki so pričakovali mnogo lepih dobitkov. Prvi je bil hladilnik z zmrzovalno skrinjo, drugi pa televizijski sprejemnik.

Odseka ZSMŽ Ramos Mejía in San Justo sta v torek, 23. marca, priredila romanje v zavod Schoenstad v Florencio Varela. Gospe so imele v mali samostanski kapeli sv. mašo, ki jo je daroval g. Janez Cerar. Razvedrile so se pri skupnem kosilu. Popoldne so po prostranem parku ob kapelicah molile križev pot.

V sredo, 24. marca, so prav tja **romale žene iz San Martina**. Spremljal jih je delegat dr. Jure Rode.

Koncert narodnih in ponarodnih pesmi. V soboto, 27. marca, je bil v Slovenski hiši v Dvorani škofa Rožmana koncert narodnih pesmi v izvedbi moškega pevskega zbora, ki ga vodi gospa Anka Savelli Gaser. Lepa scena, ki jo je pripravil g. Andrej Makek, nas je popeljala v svet slovenske glasbe. Zadehtela sta nagelj in rožmarin; oglašili so se fantje na vasi. Zapeli so nam: Dečle to mi povej; Teče mi vodica; Je pa dečva zatoživa me; Je pa Dravca mehva; Vsi so prihajali; Ti si urce zamudila; Kaj b'ješ tebi dav; Vinska; V nebesih je en lušten kraj; Sv. Konstantin; Ti puobič ja kna lumpej.

Po kratkem odmoru so nadaljevali: škrjančku; Rožmarin; Pesem galebu; Lastovki; Dekle moje; Jaz bi rad

rudečih rož; Pisemce; Pojdam u Rute; Kaj ti je, deklica; Sedem si rož; Jadran-sko morje. Občinstvo je po vsaki pesmi nagradilo pevce z burnim ploskanjem. Ob koncu pa so poslušalci izzvali ponovitev "Pesmi o galebu" in "Sv. Konstantin". Kot solisti so nastopili sledeči: Snežna Batagelj Klemenčič, Nevenka Vidmar Golob, Aleks Cestnik, Matjaž Čeč, Martin Križ, Vinko Lazar, Andrej Makek, Jože Malovrh, Franci Schiffrer. Gospa Anka je dobila šopek rdečih vrtnic, obe solistki pa rdeče nageljne. Hvaležni smo moškemu zboru in gospe Anki, ki so pripravili tako lep večer vsem, ki imamo srce uglaseno na slovenske strune.

Občni zbor v Slomškovem domu je bil v nedeljo, 28. marca. Vodil ga je predsednik cont. Gregor Hribar. Po poročilih odbornikov je predsednik predlagal, da je zaradi davčnih olajšav pametno, ustanoviti "Asociación Centro Esloveno Slomškov Dom". Predlog je bil sprejet. Sledile so dopolnilne volitve. V novi poslovni dobi bo Slomškov dom vodil sledeči odbor: predsenik cont. Gregor Hribar; podpredsednica prof. Neda Vesel Dolenc; tajnica Marjana Lenarčič Dobovšek; blagajnik cont. Miha Bokalič; gospodar inž. Miha Podržaj; ostale odseke vodijo: kulturni Marko Selan; družabni lic. Martin Dobovšek; obveščanje prof. Neda Vesel Dolenc; dušno pastirstvo župnik Franci Cukjati; odseka mladinskih organizacij Lučka Kinkel; slovenska šola lic. Helena Rode; odsek ZSMŽ Metka Erjavec Tomazin; nadzorni odbor: Herman Zupan in dr. Boris štrfček.

Isti dan je tudi odsek **ZSMŽ pripravil dobrodelno kosilo**. Čisti dobiček kosila in srečelova je bil namenjen rojakom, ki so potrebni pomoči.

V četrtek, 1. aprila, je imela **ZSMŽ svoj redni sestanek**, ki ga je vodila predsednica gospa Pavlina Dobovšek. Predaval je delegat dr. Jure Rode o temi: "Med nami v Argentini".

Velikonočne duhovne obnove po okrajih. V San Martinu je bila v petek, 2. in v soboto, 3. aprila. Oba dneva so rojaki imeli priložnost za sv. spoved.

V San Justu so imeli duhovno obnovo v četrtek, 1. aprila. Na Pristavi pa v petek, 2. aprila. V Slomškovem domu smo se vse petke v postu zbirali k križevemu potu in sv. maši.

malo za šalo...

Mož ženi med plesom:
„Tista plavalaska se mi je nasmehnila.“

„Saj sem se tudi jaz morala smejeti, ko sem te prvič videla.“

Dva fakirja se uležeta na žebličke, ko eden pravi:

„Jutri moram pa k zobozdravniku.“

„Ti pa res vedno misliš na zabavo!“
mu nevoščljivo reče drugi.

Duhovnik in šofer prideta pred nebeška vrata. Sv. Peter spusti najprej šoferja v nebesa. Župnik vpraša po vzroku, da mora čakati — ko je duhovnik. Sv. Peter: „Ko si pridigal, so vsi spali, ko pa je šofer vozil, so vsi molili!“

Ženska se je oglasila na policijski postaji in prijavila, da že teden dni pogreša moža.

„Ali ima kakšna posebna vidna znamenja“, jo je vprašal policist, „po kate-

rih bi ga lahko prepoznali?“

„Zdaj še ne, toda ko ga boste našli, jih bo pa dobil!“ se je jezila žena.

Turistka vpraša taksista:

„Ali mi lahko opišete najkrajšo pot do železniške postaje?“

„Ne morem, ker sem taksist.“

Polde je več kot tri ure čakal v čakalnici splošnega zdravnika. Končno ga je sestra poklicala v ordinacijo. Ko je vstopil k zdravniku, je ta telefoniral. Po desetih minutah je odložil slušalko in Poldeta vprašal, kaj mu je. Ko je hotel spregovoriti, je pozvonil telefon in zdravnik je zopet klepetal celih deset minut. Ko je odložil telefon, je znova pozvonilo in zdravnik je po telefonu dajal nasvete bolniku, kako naj ta ravna ob prehladu. Polde je vstal in se odpravil iz ordinacije.

„Kam pa vi?“ ga vpraša zdravnik.

„V najbližjo telefonsko govornico.“

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Med neumnimi ljudmi je neverjetno veliko izobraženih.
- Bedaki imajo vedno prav, ker so v večini.
- „e stopim korak nazaj, sem že na vzhodni meji Evrope.“
- Dovoljeno je misliti, prepovedano je drugače misliti.
- Imamo dve možnosti: iti nazaj v prihodnost ali naprej v preteklost.
- Je že res, da je pri nas veliko nepismenih, ampak novinarji ne bi smeli tega tako upoštevati.
- Ko se je Slovenija demokratizirala, smo zamenjali zastavo, ne pa zastavonoš.
- Kompromis je najslabša rešitev, ki jo obe strani razglasa za najboljšo.
- Mnogim gre v boju za mir prej za boj kot za mir.
- Na koncu vedno zmaga resnica, ampak na žalost smo šele na začetku.
- Nevarnost diktature: zamolčuje se svoboda. Nevarnost demokracije: preveč se govori o njej.
- Pogoj za spravo je, da se mrtvi opravičijo živim.

KJE JE KAJ

Smo romarji na poti v nebeški Jeruzalem — Jure Rode	97
Evharistija — vrh krščanskega življenja — Janez Pavel II	98
ČBodite pričevalcu usmiljenja — P. Tomaž Podobnik DJ	99
„Bog je bogat v usmiljenju“ — P. Tomaž Podobnik DJ	100
Hvalnice Device Marije — Sv. Bernard iz Clairvauxa	101
Jožef Delavec — Mednarodni praznik dela — Silvester Čuk	103
Nameni Apostolata molitve za maj	104
Če bi znali opazovati življenje... — Michel Quoist —	
Prevedla Metka Mizerit	105
Ljubezenske puščice proti nebesom — A. Dagneault	107
„Light človek“ — Lojze Kukovica	108
Angel umika — Anselm Grün ...	109
Vprašujete-odgovarjamo — L. K.	110
Če nadnarava reče:	
„Tukaj sem!“	112
O nekom, ki noče obstajati — Alojz Rebula	114
Ljubezen mešanega zakona — P. Mirko Peliconi	114
Ali je moja usoda določena že ob rojstvu?	115
Naključje ali stvarjenje?	115
Pogovor z dr. Janezem Arnežem — Stane Snoj	116
Odgovor na SIDA (AIDS) — s. Mirjam Cvelbar	119
Osteoporoza — Prim. Kurt Kancler	120
Odšli so	121
Duhovno življenje je objavilo...	123
Zdaj sem tu doma... — Slavko Srebrnič	124
Iz moje celice — Branko Rozman	125
Raznovrstnost v prehrani — mag. Branislava Belovič-Gordana Toth	125
Iz naše kronike — Metka Mizerit	126

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVija

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo.

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Tehnični urednik: Stane Snoj - Članica uredniškega odbora: Metka Mizerit - Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Oblikovanje in tisk: Talleres Graficos VILKO S.R.L. - EE. UU. 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4362-7215 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA. KANADA: Rado Krevs, 75 Trowell Ave. Toronto M6M - 1L5 Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Naročnina v Argentini za leto 2004: \$ 55,- in izdatki za pošto; drugod U\$ 55,-. Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina.

Zgoraj levo:

1. V soboto, 29. novembra 2003, sta se poročila v cerkvi Marije Pomagaj v Buenos Airesu prof. VALERIJA BENEGAS in cdr. MARTIN OBLAK. Čestitamo!

Zgoraj desno: 2. Mendoški prvoobhajanci s svojimi starši in dušnim pastirjem g. Jožetom Hornom na dan prvega sv. obhajila (14. dec.): Marjanka Llanos-Nemanič, Nikolaj in Matjaž Nemanič-Novak.

Zgoraj: 3. Zveza Slovenskih mater in žena iz San Martina je obiskala samostan Schoenstadt v Florencio Vareli. **Levo:** 4. Rast VII. se je zbrala za svojo 25-letnico na Slovenski pristavi v Castelarju. Foto: Anka Kokalj **Spodaj:** 5. Zlatoporočenca Ignacij Grohar in Mici, roj. Moder, s svojimi vnuki pred Marijo Pomagaj na jubilejni slovesnosti.

ANDREA QUADRI

- Od zgoraj in od leve:**
1. Andrea Quadri in njen mož Pavel Brula na razstavi v Kongresni palači. Umetnica je razstavljala od 20. aprila do 3. maja v dvorani „José Luis Cabezas“.
Foto: Stane Snoj.
  - 2., 3., 4., 5., 6. Nekatera od enaindvajsetih razstavljenih del umetnice.
  7. Učenca Prešernove šole Luka in Tomaž Kenda v Bariločah, na grobu svojega nekdanjega kateheta prof. Franceta Berganta.

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rode
Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877

Correo Argentino Buc. 7 Bs. As.	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 6395
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 2560